



Зборник радова чланова  
Савеза књижевника у отаџбини и расејању  
Нови Сад  
САЗВЕЖЂА 11

*Издавач*  
Савез књижевника у отаџбини и расејању,  
Нови Сад

*За издавача*  
Игор Станковић, Нови Сад

*Главни и одговорни уредник*  
Марина Жинић Илић, Нови Сад

*Технички уредник*  
Драгица Ждралић, Петроварадин

*Насловна страница*  
Никола Васић Топаловачки, Кикинда

*Тираж* - 300 примерака  
Штампа: «ГОРАПРЕС» -Земун,

ISBN 978-86-7970-105-3

Савез књижевника  
у отаџбини и расејању,  
Нови Сад

# САЗВЕЖЋА 11

Зборник радова



Нови Сад, 2013



## УКЛЕСАНИ У КАМЕН СЕЋАЊА, ЉУБАВИ И МИРА

Својим песничким умећем, песници разне доби, из многих крајева, сачинише ову бројаницу сећања, љубави и мира, уклесаше у камен поред свог имена зрно снаге, по коме ће нас памтити. Зборник радова чланова Савеза књижевника у отаџбини и расејању под називом „Сазвежђа 11“ је плетеница песничког израза, уз неколико прозних ауторских радова. Теме су углавном љубавне, а песме исповедног карактера. На лепези великог поетског срца разних је дилема и трилема, од пожуде до стрепње, чекања, среће, растанка, патње, од удвојеног или раздвојеног живота, до самог чина рађања. Неки наши чланови су напустили земно ткање, преселили се у другу димензију. А неки други песник се тек рађа да крене на пут свесности, светлости, истине и благослова... И тако у круг између одласка и повратка.

Како је песма вир и увир свих осећања, радујте се, плешите, певајте... тако ће вам речи подарити крила. Будући да је зло у нама и изван нас, људи од пера спашавају се певајући, јер *ко пева зло не мисли*. И зато нека и други пођу нашим јединственим распеваним путем, лични пример је најбољи проповед. Како се туга, болести и страхови лече позитивним мислима и смехом (а извор свих исцељења је у нама), побеђујмо их вером надом и љубављу. У свету је много више лепоте него доброте. Будимо људи, како то лепо рече наш патријарх Павле. Слушајмо свој унутрашњи глас, музику своје душе која нас спаја са небеском. Музика буди сензације и утиче на расположење, изазива осећања и гради мост између несвесног и свесног. И киша долази с музиком. Као и загрљај, пољупци, шапати... Кад се осамиш и утишаш, чујеш ли музику душе?! Кад угледаш прве пахуље, зар те не подсећају на детињство?! На прва слова одакле смо кренули? И зато не заборавимо да смо деца, радујмо се малим стварима и сваком Божијем дану, као једином путу до себе. Када престану сећања, затиру се трагови.

И пре него Благодарим Творцу и кажем *на многаја љета живели*, драги Ствараоче, замолила бих да се истински загледаш у свој изабрани стих, али по мојој критичкој мери. У овом Зборнику је руку твојих дело, уклесано у камен божанства. Овде си део бесмртности и перо вечности. Овде побеђујеш и самога себе, својим надахнућем. Овде си васељена, пепео и кост. Предак и потомак, путник и гост. У години обележавања Миланског едикта, сећања на Стефана Немању, уз све што живот прати... читај полако и сећај се нежно. Можда једнога дана постанеш већи и бољи. Господ ти даде таленте, да их умножаваш и да их делиш. И зато немој олако прелазити преко себе, задржи се како би се видео у времену спознаје.

Слово по слово, витештвом речи стигосмо и до твог изабраног поетског и прозног стиха. Овде су сви свици небесници, узвишено стоје пред фреском небеском. А стихови, беле пчеле, очи сунца расплеле. Послушајмо свој глас мудрости и надљубави:

*Кад нам у ватри изгоре сва сећања*, Ана Берта  
*Ној је ковчезом спасио Земљу*, Алтенка Сапунџиева  
*И лик анђела у обичној жени*, Бојан Митић  
*И ми се разиђемо срећни*, Борислав Путник Пуб  
*Срећан осмех не силази с лица*, Бранко Маравић  
*О љубави сад се роман пише*, Борка Драгољевић  
*Створена у љубави, а сазрела у патњи*, Братислав Петровић  
*На мојим препланулим избочинама*, Будимир Фрка  
*Душама давно пресахлим*, Гордана Миљковић  
*То су сунчане траке ухваћене између мојих прстију*, Драгица Ждралић  
*Моја си остала, ја твој остао*, Драгољуб Станковић  
*Кад нам је иње по коси пало*, Емилија Живковић  
*Удахни пролеће скривено у коси*, Елизабета Војиновић  
*Дозови кишу да дамаре ми смири*, Емилија Крецуљ  
*Ја бих застао на калдрми своје жеље*, Живка Зубанов  
*У власти твојих пољубаца јутро радост отвара*, Живојка Жујкић  
*Од љепоте не да се гледат*, Зорка Чордашевић

Не могу ноћ више да замислим, Игор Станковић  
 Ноћ је родила нашу Жудњу, Јадранка Ђулум  
 У благој тишини зрак залазећег сунца смирује љубав,  
 Јован Михајило  
 Звезде ми са неба, отимају сунце, Лепосава Увалин  
 Која је сунце везивала у коси, Љиљана Фијат  
 По облацима исписујем стих наде, Љубомир Глигорић  
 Јер носе ме крила к'о јесен лишће – свуд, Љупка Катана  
 Хоћу ли моћи размрсити таласе страсти што лупајући  
 пеку ми тело, Љубица Вуков Михајило  
 Држећи тебе високо на рукама, Милан Добровољски  
 Твој искрени осмех милује ми и зари душу, Милета Томић  
 Скривала сам ту светлуцаву плочу у дну карневала пакла,  
 Марина Адамовић  
 Извор си љубави што вечито ври сновима љубави свих,  
 Миленко Милошевић  
 Тражим их у осећањима што из душе преливају, Милош  
 Иветић  
 Да безмерје откључа и сакупи чари светлости своје,  
 Миланка Голубовић  
 Со мојих костију твој је тренутак, Марина Жинић Илић  
 Безгласни дашак немира из груди излијеш, Мирјана  
 Соколовић  
 Мисао, клизи као пешчани сат. У шаци време, Милијана  
 Голубовић  
 У очима плаво и топло и неверица, и збогом и растанак,  
 Нада Вукићевић  
 Косе ми, у гривама коња ноћних вијоре, Нађа Бранков  
 А моје је небо та њена доброта, Ненад Милкић  
 Понесе је снажно сетне песме чар, Нада Адамовић  
 Зауостављена реч на уснама. Трагови твоји по мени  
 ненађени, Никола Васић Тополовачки  
 Стреле муња раздиру груди, Ратко Белић  
 Опет ћу видети црне увојке, и два најлепша ока плава,  
 Ружица Кљајић  
 Стижеш ми са звездом, што у зору сија. И у облику воде  
 са мога извора, Раде Пантелић

Нек` те вољена води сунчева сена до мога срца и тамног  
 тена, Слободан Савић  
 У драгом ми оку блиста месечина, на њој видим моју  
 најсветлију звезду, Снежана Јањић  
 Моје усне капљу заборављеном страићу. Из доба нашег  
 детињства, Сабах Ал-Зубеиди  
 Један те дечак за руку хвата, видим - почињеш да  
 дрхтиш када ти рече: „Идемо,  
 тата!, Сандра Гргуревић  
 Дићи ћу се, али тебе ћу пустити, као нестварну најлепшу  
 птицу, из кавеза мог срца, Снежана Томин  
 И пролеће кад наврати у наш крај, дођи да на брегу  
 осунчамо жеље, Соња Стојиљковић  
 Ведро небо је било прошарано звездама. Јулијани се  
 чинило да су сјајније него ранијих вечери,  
 Стела Суботички Михаиловић  
 Испреплитала је своје прсте са његовим. Он палцем  
 нежно прелази по њеној мекој кожи, Татјана Вујанић  
 Заљубљени само спајају свој барут правећи бомбу за  
 експлозију страсти, Татјана Богдановић Степић  
 Волим твоју жељу да се претвараш у месец. Волим твоју  
 моћ да ме однесеш, Тамара Луцић Динић  
 Ти ћеш бити моје огледало, пред којим јутрим чешљајући  
 се, Татјана Попова

Желећи вам личну и сваку другу срећу, срдечно Ваша,

Марина Жинић Илић

На Благовести, лета Господњег 2013.



*Amor vincit omnia*  
**Љубав побеђује све**

# Ана Берта

Рођена 1948. године у Марадику, СО  
Инђија.

Члан КК *Мирослав Мика Антић*, Инђија  
и КЗЈ.

Објавила: збирке поезије на два језика  
*У башти јоргована* (2002), *Рам за драгу  
слику* (2005) и *Јесење елџије* (2007) и  
етнографију *Трагови традиције* (2010).  
Живи у Инђији.



## СУЗЕ ЧУВАРИ ДУШЕ

Сањари немају сна  
будни су чувари суза  
у себи потражи зрно живота  
тајну у средишту океана  
као бисер шкољка што чува.

Срце има дно, тамо је тајна  
када се последњи пут пламен угаси  
само успомена оста  
чека додир ветра испуњен мирисом лета.

Да си миомирис удахнуо бих те  
у по речи нећу стати  
ништа нећу пропустити  
сузама ћу сневе дати.

Не могу лако прећи пут од пепела  
кад нам у ватри изгоре сва сећања  
насмеши се, ал` не вреди  
осмех се на лицу следи.

# Андро Мошић

Рођен 1946.године у Београду.  
Члан КК *Бранко Ћопић*, Земун.  
Објавио: збирке песама *Кенгуров скок*  
(2006), *Метеор* (2009) и прозно путописно  
поглавље у књизи *Персија, путовање кроз  
историју* (2004).  
Живи у Београду.



## ЛЕПА

Жена моја **Лепотица**  
по руски **Красавица**,  
наочита девојка,  
македонски – **Убавка**.

**Mi Linda, Bella, ma Belle,**  
плаве косе **Beauty-Pretty,**  
**meine Schöne, Сирун-џан**<sup>1</sup>  
с њом по Ади прошетам.

Иврит јој је име **Јафа**,  
Грци зову је **Ќморфи**,  
**Зуба** је на персијском,  
**Virgal** – абориџинском.

---

1

шпан, итал, франц, енгл, немачки,  
иврит/хебр. ← פה , грчки → Ὄμορφη ,  
фарси/перс. ← لایز

Лепо име, лепа жена,  
динарска фигура њена,  
шминке су јој боја дуге  
уз лепоте многе друге.

Ако неко у Норвешкој пита:  
**Embla** – лепотица из народног мита.  
Размислих затим о питању том,  
Лепа је **Ламазо** – ал' на грузинском.

Обратим се Циганима-браћи,  
на ромском се каже **Шужи, Лаћи**.  
Искрсао неочекиван проблем –  
ни сам не знам како да је зовем?

# Алтенка Сапунџиева

Рођена 1957. године.

Објавила: збирке поезије: *Жена на природата* (1994), *Изабраница на Слњцето* (1998), *Родопски чанове* (2004), *Нишан* (2006), *Реквием* (2007), *Свян* (2008), *Мелодия в зелено* (2009), *Сияние* (2010) и *Дихание* (2012).

Живи у Ловечу, Бугарска.



## У ЧАМЦУ ЛЉУБАВИ

*„Прва радост – радост што те има,  
друга радост – радост да те видим,  
трећа радост – радост да те волим!“*  
Ангар

Сунашце мило, радости моја драга,  
сваки кутак топао ми је с тобом,  
ал’ то као да ми не прија,  
а у теби, Сунашце, срећа не сија.  
Од зависти Ветар лудује,  
у црни облак да те сакрије,  
да те сатре и заборавом прекрије.  
Ако хоћеш да олистам  
да се цақлим и од злата блистам  
не ори Земљу кад је спарина.  
колико је брбљива Тишина!

Сунашце мило, радости моја драга,  
нека ти се топлином испуне снови.  
У златном чамцу плови, плови, плови ...

Ноје је ковчегом спасио Земљу.

## Бојан Митић

Рођен је 1987. године у Врању.  
Објавио: збирка песама *Зора у осмеху*  
(2010).  
Живи у Врању.



### БОСА У СНЕГУ

Вече је ово покисло и бело  
мирише на снег, цимет и чај.  
Кроз пахуље беле назире се тело  
утабана стаза, боса нога и бескрај.

Шушти ти коса ко лепет анђеоских крила  
топи се небо, јава и мед  
ти ноћас ниси сан свој снила  
носи те кошмар будних у недоглед

Ти вејеш и развејаваш снове моје  
и знам ти ћеш бити мој последњи траг  
и душа иште да јури неспокој  
и крстом немира крсти ме враг

И преклињем уздах, сузу и страх  
и бос и немоћан раздирем снег,  
у трену се рушим, претварам у прах  
и бијаш ловац а сад сам плен.  
Гоним ти шумама босе стопе  
пред твоје ноге да прострем ти саг  
 снови се моји крње и топе  
у маглу тамну, у бескрај чак.

У шуми ветрова бескрајно сам  
заробљене душе проклетих и ја  
нит` зрна среће, нит` наде грам,  
нит` крај пусти бескрајног дна.

Звук сломљених грана умрлих давно  
под мојим ногама јечи и пуца,  
но није све узбрдо или равно  
само ми бескрај у оку светлуца.

Но неда ми нада да крај је близу  
да бар крв ову проклету белу зацрвени,  
бескрај и беспуће у истом низу  
и лик анђела у обичној жени.

И мирише зора но зоре нема  
и види се утвара иза старог пања  
но ђаво никад у истини не дрема  
то моја душа о спасу сања.

Мирише снег, цимет и чај  
и језа ме нека по кожи хвата,  
беше ли то јава ил' кратки сан,  
јурих ли утвару од свиле и злата?

# Бранко Маравић

Рођен је 1957. године у Брчко, БиХ.

Члан је *Удружења писаца Републике Српске и дијаспоре*, Приједор, Р. Српска.

Објавио: збирка песама *Снови боје љубави* (2012).

Живи у дистрикту Брчко.



## ЉУБАВ У МАШТИ

Када би знала шта ти све радим,  
погледом скидам одјећу твоју.  
Разголићујем путене страсти  
у магли својих маштарија.  
Иако ниси далека, нестало ми храбрости,  
да ти то кажем или пак предложим.  
Можда би и ти уживала баш како те сада  
видим и осетим.  
Рука која клизне у недра,  
дира те нежне и меке груди,  
које топлином чине  
да нестане тебе.

Опрости што осетих те, иако ниси уз мене.  
Можда у погледу некада,  
откријеш моју жељу за тобом.  
Не криви ме за занос који осећам,  
некада је то јаче од мене.  
Видим нас у загрљају, како врелим пољупцима,  
купамо наша тела, под облачићем,  
који нам се подругљиво смеши.



Срећан осмех не силази са лица.  
Питам се, да ли ће се ова моја  
Блудна маштарења са тобом икада остварити?  
Хтео бих да се ослободим тих мисли  
али не иде, ти си ту, дубоко у мени.  
Схватио сам да је то љубав,  
Коју ћу морати, кад-тад да ти откријем.

## ГОРЧИНА

Ноћас пијем горко,  
да бих сутра пио слатко.  
И сутра ми дадоше горко,  
да бих очекивао слатко.  
Дође дан када добих слатко.  
Боже, како ми недостаје тај горки окус.

## Братислав Петровић Браца

Рођен 1961. године у селу Шљивовик, СО Бела Паланка.

Објавио: романи *Изјава* (2007), *Крвава нишауска зима* (2008), сатирични роман на дијалекту *С'н ил' јава* (2012), хумористични роман на дијалекту *Госпавина слава* (2012), роман *Цариградски друм* (2013), монографије *Манастир свете богородице у Сићеву* (2010) и *Манастир успеније пресвете богородице у Вети* (2012).

Живи у Белој Паланци.



## РОМАНА

Сегмент краја необјављеног ратног и љубавног романа

Мајско сунце је обасјавало престоницу Југославије. У башти хотела „Москва“, Растислав, Јулијана и Романа су седели и причали.

– Мајоре, увек ћу те тако звати, шеснаест година сам се радовала нашој ћерки. Сада ти је дајем да јој се и ти радујеш и да се чувате у Америци.

Растислав помилова Роману по коси, насмеши јој се и рече:

– Иста ти.

– Ах... Личи и на тебе. Гле колико је висока.

– Реци ми, молим те, да ли је коначна твоја одлука да остајеш у манастиру?

– Да, мајоре. Ја сам своју душу препустила Богу. Оне децембарске ноћи '42-ге када сам отишла из куће по међави, сам Бог нас је оставио у животу. Ја му се морам одужити.

– Шта си хтела тим одласком?

– Било је страшно. Ужасне дане сам преживљавала. Нисам могла више издржати. Спремила сам тромесечну Роману, и у поноћ сам је изнела из куће и кренуле смо низ пут. У Вишњици сам се попела у „Ђиру“, до Бање. Одатле сам са бебом села у воз и кренуле да одемо што даље из оног пакла. Код Сталаћа смо морале да изађемо, јер је пруга била порушена. Мене и наше промрзло дете су сељаци одвели у оближњи манастир. Ту сам одлучила да се замонашим и остала сам у том манастиру. Када је Романа требала да пође у школу, пребачене смо у манастир Раковица. У међувремену сам завршила и факултет...

– Било ти је жао родитеља?

– Много. Али наша сељачка посла... Глупи понос. Водили су рачуна шта село говори а за осећања њиховог детета се нису питали. Много сам била повређена. Роману су сматрали копилетом младе девојке и четничког команданта... Да се ниси ти сада појавио, и да нисам из новина прочитала, да су те ухапсили и да ће ти судити, никада не би они сазнали за мене. Већ су ме били прежалили. Никада ме нису правилно схватили. Мајоре – насмеја се Јулијана – Остарео си. Али си јоште леп.

– Ја и Романа те чекамо у Америци – осмехну се мајор Рагислав.

– Драги мајоре, идите... И чувај нашу Роману као очи у глави, јер се она зачала у злим околностима. Она је чедо једне искрене, а необичне љубави. Створена у љубави, а сазрела у патњи. Она ће и мене и тебе надживети. Надживеће и своју генерацију. Она ће живети и приповедати о нама и једној искреној љубави. Многи ће чути за Роману, хтети да је чују... Виде... Да читају из ње... О љубави која је победила патњу а сачувала здрав разум. Мајоре, срце сам дала теби а душу Богу и у томе ћу истрајати до краја. Волим вас обоје. Романа ће ми бити једина веза и сећање на тебе...

## Борка Драгољевић

Рођена је 1949.године у Доњем Раткову,  
БиХ.

Члан је Комисије за пријем у чланство  
СКОР.

Објавила: збирка поезије *Писмо за Крајину*  
(2009, Миња, Нови Сад) и *На пређеном*  
*путу изгинусмо* (2010, Пипери, Нови Сад).  
Живи у Новом Саду.



## БЕЛА КУЛО

Кад би знала  
куло са Лимана,  
шта је било  
када си зидана.

Кад темеље  
стављали су твоје,  
у близини  
волело се двоје.

Волеше се,  
не воле се више,  
о љубави  
сад се роман пише.

Чуваше их  
с` куле неимари,  
да им нико  
тренутке не квари.

Бела куло,  
нек` си пуна среће,  
тебе они  
заборавит` неће.

Волеше се  
долазише дуго,  
двоје младих  
и црвени „Југо“.

## Будимир Фрка

Рођен 1948.године у Љубљани, Словенија.  
Члан је Уређивачко-издавачког одбора  
СКОР.

Објавио: збирке песама *Грана ватре* (1975),  
*Оглас препарираних птица* (2011), песме за  
децу *У загрљају дечијег срца* (2011, СКОР  
Нови Сад), *У загрљају дечијег срца 2* (2012,  
СКОР, Нови Сад), *У загрљају дечијег срца 3*  
(2012, СКОР, Нови Сад) и *Кликериште под  
дудом* (2012, СКОР, Нови Сад) и *Контактно  
уземљење* (2013).

Живи у Новом Саду.



## ИЗМЕЂУ МРАКА И СВЕТЛОСТИ

Посматрам, путем сулудих игрица,  
како се суновратно преплићеш,  
расталасалим преплављеним сузиштима,  
фиксирајући сразмерна оивичења  
на мојим препланулим избочинама!

Као да си излудела сенка  
препарираних бувица из свемира!  
Само ме безгранично  
раздивљујеш и ожеђујеш!

Не могу више између мрака и светлости  
простирати снагу и тебе запажати,  
и не могу више узалудно,  
(по ко зна који пут?) умирати.

## САВРШЕНА ПРЕВАРА

Надвила си се над мимоход  
пешчаног сата,  
наричући и вриштећи до лудила.  
Све око тебе је било усијано  
узаврело и немирно,  
као зрневље кад се размножава  
у музеју воштаних фигура.  
Изгледа си занемарила  
извориште девичанског сивила,  
занимајући се мојим немирима  
и већ заборављеним  
узаврелим заблудама.

# Гордана Љ.Миљковић

Рођена 1955.године у Параћину.  
Члан је КК *Душан Матић*, Ћуприја, *Мирко Бађевић*, Параћин, краљевског књижевног клуба *Карађорђевић*, Београд, *Матице српске* и *УКС*.

Објавила: збирке песама *Са призвуком туге* (2003), *Вечност поезије* (2006), *Свет камених фигура* (2008), *У сусрет пролећу* (2010).

Живи у Параћину.



## ВЕЧЕ

Чујем како долазиш  
у шапату ноћном  
осветљен уз сенку  
цврчка у ноћи.

Вараш потајно, времену не дајући  
да доврши и запише  
мелодије звучне  
скривене у титрају поноћи.

Одлазиш дилему остављајући  
ноћних стихова и немира  
које јутра дочекује.

Поновљеним дејством си ме вратио  
усталасаним немиром  
у сновима несталим  
душама давно пресахлим.

## Драгица Ждралић

Рођена 1974. године у Мостару.  
Члан је УКРС, књижевне заједнице *Јован Дучић*, Требиње. Технички уредник Уређивачко-издавачког одбора СКОР.  
Објавила: збирке песама *Суза избјеглице* (1997), *Птице лете доље* (2000) и *Молитва анђелу* (2001).  
Живи у Петроварадину.



### САЊАЛА САМ ТВОЈУ ЉУБАВ

Сад знам узалуд су птичице извиривале  
из гњезда моје љубави,  
не молећи ништа  
тек да видиш и осјетиш срца мога цвркнут...  
што увесељавао би шуме што у небо гледају  
заљубљено  
и погнутих глава, гране скривају  
своје мисли ...

...Слушајући срца свога глас.  
То су сунчане траке ухваћене између мојих прстију  
везивале прсте са душом и њеним врпцама  
и препознавале прећутност љубави...  
Сад знам да сан о твојој љубави је  
једина дуга између срца и душе.

Тако понекад, кад срцу покажем  
познато мјесто мојих успомена  
оно одлази у сусрет теби, усамљено корача.  
И осврће се са питањем  
да ли се сан завршио  
или пролази игра боја?!



# Драгољуб Станковић

Рођен 1942.године.

Члан је КК *Чукарица*, Београд и Удружења писаца *Поете*, Београд.

Објавио: збирка песама *Пољупци са мирисом процвалих липа* (2011) и збирка песама за децу *Декина стиходарја* (2012). Живи у Београду.



## ПЛАВА НОЋ

Липа мирише, у мајској ноћи  
 прва кап кише, о да л` ћеш доћи?  
 На клупи сам, пролећно вече  
 у срцу плам, слутња ме пече.  
 Ка мени хрлиш, осмех и нада,  
 снажно ме грлиш, док киша пада,  
 под липом сами, немир у глави,  
 капи са грана, квасе нам косе,  
 ти моја храна, ноге нам босе,  
 додир два тела, питам се сад,  
 да ли би хтела, да толиш глад?  
 Пољупци без броја, у ноћи тој,  
 ти си само моја, ја само твој,  
 ватра у нама, о да ли смемо,  
 околу тама, гледаш ме немо,  
 у оку плам, изданци млади,  
 како да знам, шта амор ради?  
 Ти си се дала, ја сам се дао,  
 и ниси знала, ја нисам знао,  
 крала си ме крала, и ја сам крао  
 моја си остала, ја твој остао.

Године прошле, страст још клија  
 седе су дошле, ал' око још сија  
 а липа наша, разграната стоји  
 тајну верно чува и пољупце броји!



Ко ветар што  
нестаје у дрвећу,

свијам

се у овом  
животу у твом загрљају,

све јаче

и јаче не бих ли отишла што даље...

Ја сам само овде, да би ти видео

шта је истинска

лепота која надкриљује

оно мало песме,

смеха и бола

што се понесе из живота.

Ко дивљи, узаврели коњи, сањању моје руке

на пропланку твојих груди

и ја се борим

и све што имам

дајем да,

те из овог пламеног сна

ниједна кап кише не

пробуди.

## Емилија Живковић *Ема*

Рођен је 1936.године у Грузи.  
Члан је КК *Душко Трифуновић*, Кикинда,  
*Душан Матић*, Ћуприја, *Катарина*  
*Богдановић*, Крагујевац, књижевно-  
иродалног клуба у Суботици и књижевног  
клуба при СКЦ *Свети Сава*, Суботица и  
*КЗЈ*.

Објавила: збирку поезије *Корак до*  
*свитања* (2009).

Живи у Крагујевцу.



### ИЊЕ ПО КОСИ

Да ли после туге  
могу да се роде  
љубави друге?

Да ли срце може да куца  
и гори истим жаром?  
кад нам је иње по коси пало,  
од студи се и срце ледило.

Да, сада се све истопило,  
у нову љубав претворило.

## Емилија Кацуљ *Ема*

Рођена 1960.године у Врању.  
Објавила: монографије *Врање на раскршћу* (2004) и *Учесник и сведок* (2007), роман *Зрно спокоја* (2012).  
Живи у Нишу.



### ПЛЕШИ СА МНОМ

Води ме да плешем  
под сјајем канделабера  
у јаркој ноћи треперавих струна  
испуњеној чежњом,  
здасима и вином.

Миришем ти кожу  
и вапајним удисајима  
из уста ти купим бисере са неба  
што ужарена непца пале  
надлазећом силином

Разуздане мисли  
похоте ми тело врело  
и савија се, крши, под теретом чежње  
дозови кишу да дамаре ми смири  
разбуктале љубавном врелином.

Савиј ме у струку  
да косом мокром тле додирнем.  
Надамном се наткрили  
језиком ми преко врата пређи  
опијена сам твојом милином.

## КАД ТЕ ЉУБАВ НАПУСТИ

Кисело дрво што не даје плодове  
 ужилило се у неземно тело  
 па је неродно постало.  
 Као кад грамзива рука  
 све покида, разнесе  
 јер од љубави ништа није остало

Осим,

Дубоке урвине зидова кртих  
 што не семени и не рађа.  
 и не да у јаловој утроби ишта да миче  
 та бара воњавог укуса  
 дозвољава само трулежи  
 да из пукотина ниче.

А онда.  
 Јави се .  
 Ненадано ..

Нови сјај што одсјај роди  
 нова рука што излазу води  
 искра што ватру пали  
 семење што плодовима дари

зато

кад те љубав напусти  
 извуци све корење  
 умрлога стабла  
 да не жили неродом

и пусти.

Све што треба, десиће се  
 и кад се ћути, рећи ће се.

## Живка Зубанов

Рођена 1960.године.

Члан КУД *Бриле*, Беочин.

Објавила: *Примена лековитог биља у лечењу - И биље извире* (2010), документарни филм РТВ Војводина, *Кишобран на тротоару и писма Јулији* (2008), *Нисам као други* (2005), *Бљесак Фрушке Горе* (2002).

Живи у Беочину.



## КОРАНА

Корана је генијална. Да.

Свако вече у осам сати излази.

Никад раније. Њен ход, огртач преко рамена

сва грацилна као испод свиле,

увек би стигла на време. Да, господине.

Изазивала је чудне погледе знатижеље

и без пажње прошла поред мене.

Ја бих застао на калдрми своје жеље штапом бих се потпомагао,

удахнуо и помислио *Какве су то жене?*

Корана би после шетње певала тужне песме

на првом спрату неке старе зграде,

гласом, уместо лицем освајала је планете.

Помислио сам да ме зове и дуго сам гледао у њене прозоре

увек широм отворене са танком завесом од беле чипке

мислио сам пркоси, мислио сам да у шетњи неком одлази,

неком посебно и сваки њен траг одзвањао би на калдрми моје радозналости.

Био сам исувише млад, ослоњен о штап сигурни, тек да ми

ослонац да њен поглед и испуни дан. Код излога би прекорила

саму себе, главу би спустила на кратко

а онда продужила.

Помислио сам да јој приђем али њен корак би брзо продужио у

неке мрачне улице и, одавно сам приметити стизала је на време.

## Живојка Жујкић

Рођена 1955.године у Пожаревцу.  
Члан је КК *Јесењин*, Београд и *Орфеј са млаве*.

Објавила: збирке песама *Пантеонски храм у грудима* (2000), *Осунчана* (2007), *Ватреница у Хомољу* (2012), збирка хаику песама *Дуге сенке* (коаутор).

Живи у Раковој Бари код Кучева.



## СЛОВО ИЗ КЊИГЕ ЖИВОТА ОСВЕТЛИ

Водопад страсти.  
Срце нема кључара,  
зато у власти  
твојих пољубаца  
јутро радост отвара.

Михољског лета мед  
опролећује тело.  
Животни распоред:  
среће, чежње, среће...  
све се испреплетело.

Од неке лепе музике  
небо срца трепти  
плутам на срећи ко на води.  
Слово из књиге живота осветли.



## Зорка Чордашевић

Рођена 1951.године у селу Модран, СО Бијељина, БиХ.

Члан је краљевског књижевног клуба *Карађорђевић*, Београд, Удружења хаику песника Немачке, Удружења књижевника Хесена, Удружења хаику песника Србије и републике Српске, Удружења дјечијих пјесника Црне Горе, Српске књижевне радионице Франкфурт М.

Објавила: збирке песама *Семберске сузе* (1997), *Расуто стадо* (1999), *Семберијски вијенац* (2008), песме за децу *Чаробни оркестар* (1999), хаику *Брезе у завичају* (2001) и *Дјечак и свитац* (2008).

Живи у Франкфурту, Немачка.



## ЛИЈЕПА КРЧМАРИЦА

Ко вино јој румени образи  
и вилама љепотом пркоси,  
а на глави пуне чаше носи  
кад гостима за столом прилази.

Танка струка, а висока стаса,  
бијело грло красе јој ђердани,  
низ леђа јој коса се таласа,  
уздах мами, свако срце рани.

Бијеле руке, два лабуда бијела,  
точи вино, млада крчмарица,  
а осмијех јој не силази са лица,  
Фрушку Гору цијелу је завела.

Лијепа Мила у крчми крај друма,  
сваки путник ту мора да сврати,  
ко је види силази с ума,  
од љепоте не да се гледати.

# Игор Станковић

## Змај Врањски

Рођен 1977. године у Сурдулици.  
Члан више књижевних клубова, *Матице Српске*. Председник СКОР.  
Објавио: збирке песама *преОкупације Ума* (2004), *Демола* (2005) и *Црни снег* (2006) и збирка приповедака *Горко семе* (2009).  
Живи у Новом Саду.



## МАЈКЕ МИ

Не осећам ништа према теби,  
мајке ми,  
само ми је ужасно лепо с тобом.  
И не покушавај да те заволим,  
ма какви,  
не дам више ником да срце ми направи робом.

Оно јесте,  
далеко сам ја од неког савршенства  
али ипак,  
препун сам неких малих захтева:  
Да не пуши, не пије, не узима траву,  
то није за цуру, зар нисам у праву?  
Да буде паметна, да с њом можеш да причаш,  
а лепота је пролазна, кратка прича.

Па добро...  
не могу ноћ више да замислим  
без твојих контри, сарказама, иронија,  
и кад размислим,  
имаш све што требам ја...  
Па шта!  
Не осећам ништа према теби.  
...мајке ми...

## Јадранка Ћулум

Рођена у Кључу.

Члан је Вршачког књижевног клуба,  
УКС и многих других удружења.

Објавила: збирке песама *Корак до сна*,  
*Између времена*, *На длану песма*, *Карта*  
*за снове*, *Презрело јутро*, *Иза*  
*будућности*, *Душа молитвена*, *Кошава*,  
аутобиографску збирку *Босонога*  
*принцеца*, монодраму *Женске тајне*.  
Живи у Вршцу.



## ОЛУЈА

Ноћ је  
родила нашу  
жудњу  
Светли још миг  
достојанства  
Кратко  
осећам моћ  
свемира  
Усне као  
храмови  
носе потајни  
одјек  
Преко Светог Поља  
уживања  
Почиње  
олуја

# Јован Михајило

Члан је *ДКВ*.

Објавио десет књига поезије и три збирке народних умотворина и хумора.

Живи у Петроварадину.



## ОД ЖИВОТА ДО ПРОЗОРА

Одисеј се враћа Итаки  
одаје јој минуто шутње  
за њено срце  
и кличе Аморовој стрели.

У благој тишини зрак залазећег сунца  
смирује љубав до починка дана  
у прозору небо и чаробни дворац  
подижу љубавни жар

Излазак сунца урамљује  
птичији цвркул, детлић бруси  
дрвене драгуље из љубавног  
пехара точи мед

Од живота до прозора и врапци  
гласније певају од ласте  
Маглене капљице слиле се на  
прозор и дотичу трепавице вечности

## ФРУШКИ БЕХАР

Бехар зуји по пчелињим крилима  
 кроз цвеће само мирис према уснама пролази.  
 Бели се бели бехар из шкољке камених тишина.  
 Анђео у разговору са јоргованом слеће на лево раме.  
 Лептири остављају полен на лири  
 и ето саћа вечности.  
 Пчеле држе сласт у кошници.  
 Имам намеру да је дотакнем па коме цикне.  
 Колона светних пахуља угнездиле се у мојој коси.  
 Ја у каменом цвету корачам  
 и олиставам Фрушку  
 и све то претварам у рунолист вечности

## ДИНАРКИ

Гледам малу неколико дана  
 одакле си, лепото незнана?  
 Ја сам, момче, вила са Шатора  
 крајишкиња испод вита бора.

Засојене млеком крајишкиње,  
 дођи, момче, да беремо диње..  
 Раскошна си ко плава Динара,  
 дођи мени с мирисом бехара.

У равницу дођи ми до мајке  
 да ти причам стихове и бајке  
 волећу те као Фрушку гору  
 спаваћемо у нашем двору.

Водићу те цркви до олтара  
 твоја љубав са ногу обара.  
 У мом крилу њихаћу те нежно  
 ја те волим, то је неизбежно.

# Лепосава Увалин

Рођена је 1949.године у Српској Црњи.  
Члан је КК Душко Трифуновић, Кикинда.  
Објавила је више књижевних дела.  
Живи у Кикинди.



## НЕШТО МЕ УВЕРАВА

Док те гледам тако  
врисак си од жеље.  
Не ломи ми срећу,  
јер волети никог,  
као тебе нећу.

Звезде ми са неба,  
отимају сунце.  
Не дам да ми отмеш,  
тај тренутак среће.  
Знам, да те нико  
к'о ја, волети неће.

Плакало је небо,  
што те нема више.  
Идилични снови,  
слику избрисаше.  
Што не беше никад,  
не памти се више.

## Љиљана Фијат

Рођена 1959. године у Зрењанину.  
 Члан је Надзорног одбора СКОР.  
 Објавила: збирка песама *Софија од Месеца*  
 (2011), стручно дело *Мере против прања новца*  
*у банкама* (2012, Задужбина Андрејевић).  
 Живи у Новом Саду.



### ОНА, КОЈУ ЈЕ ВОЛЕО МОЈ ТАТА

Она, коју је волео мој тата,  
 која је личила на анђела с небеског свода,  
 имала топле и лепо обликоване руке;  
 која је сунце везивала у коси  
 и дисала свежином пролећа;  
 снажна и лепа попут војвођанске равнице  
 расла у друштву маме и тетака;  
 становала недалеко од поште у центру села,  
 где је мој тата паркирао ауто, у жељи да је сретне.  
 Која је умела да говори тако да човек занеми;  
 грлила се са небом и земљом  
 и коју људска рука и тело не може поново да створи.

Да ли се сети мог тате  
 (и неких других, можда, који су сада, такође, нечије тате) и  
 који су је волели,  
 слушали њене мисли брже од светла,  
 на месечини,  
 опчињени од љубави и заноса?

Она, коју је волео мој тата,  
због које му је дан био нестваран,  
све док није срео моју маму и дао јој оно мало срца  
преосталог од оне коју је волео;  
да ли зна  
колики би човек био ја,  
какве бих био снаге и лепоте,  
какви би ме гласови засипали,  
жеље какве бих остваривао,  
најлуђе и најсмелије,  
да је хтела мог тату само да погледа  
својим страсним очима;  
да му уђе у срце паћеничко,  
да га воли ћутњом и у разговору, све више и више?

Да ли се сети тога,  
док сваки дан,  
тужна и остарела,  
прашину брише и над њом се и око ње  
љуљају зидови њеног хладног стана,  
попут кише је засипају успомене,  
док им пали свеће,  
она,  
коју је волео мој тата?



# Љубица Вуков Михаило

Рођена 1949.године у Сенти.  
 Члан је Удружења књижевника Републике  
 Српске, УКС, ДКВ и Матице Српске.  
 Објавила је 13 књига.  
 Живи у Петроварадину.



## ДА ОСТАНЕ ТРАГ

Записујем на белом папиру  
 у свесци  
 да остане иза мене траг  
 Излазим из топле собе  
 и седам на праг  
 Подбочивши браду  
 шакама, лактовима  
 на савијеним коленима  
 и посматрам колико је звезда  
 просуло своју прашину као пут  
 Месецу, да плови ка сновима  
 А ја само утапам у ноћ своје  
 замагљене зенице, не видим  
 а гледам и не знам у које кочије  
 да седам  
 и сва се предам, лебдим у ноћној тишини  
 игре месеца и звезда чије сенке река носи  
 и прелива се таласима ка обали где ми голе  
 табане у песку запљускују и будим се  
 на отвореним вратима колибе стојим и чекам...  
 нешто чекам...

# ЉУБАВЉУ БИХ ЗАХВАЛИЛА

Када бих  
 још једном могла да заволим  
 моји снови  
 би ми дали крила  
     О, рекао би ми онда  
 ти  
 непознати  
     Да ли си добро спавала, мила?  
 Када бих  
 још једном видјела поља  
 маслачке и белу раду  
 ти  
     би ми онда  
 кажипрстом подигао браду  
 и рекао  
     упали искрице у очима  
     не сањај дуго у ноћима  
     снови јаву краду  
 Када бих  
 руке пружио теби  
 непознатом  
 у будућности својој  
     погледом би ме  
     благо помиловао  
     прислонио души својој  
 топлина би нас  
 спојила утопила  
     Да  
     када бих  
 још једном завољела  
     љубављу бих се захвалила

# ИСКОН

У мени очи  
у мозгу лавиринт  
воде ме  
ка искону истине

Безнађе  
ме лупа  
по крилима ноћи  
хоћу ли моћи  
размрсити таласе страсти  
што лупајући  
пеку ми тело

Бескрај  
празних слова  
никако да напишу  
оду  
за смирај срца

упетљане  
руке стиснуте  
у тропстје згрчено  
моле

за живот  
за љубав  
за мир у души

Звезде  
на небу исткале  
златну мрежу и сјаје

Месец  
обасјава пут дуги  
што обасјава  
путању ноћи

Хоћу ли моћи  
растерати неверу  
што ми угуши плућа

Река ће и даље тећи  
мртваја препуна стабала  
поломљених  
У олујној ноћи стоји  
градић бисер  
на обали  
Кеј мирише и даље  
на кестенове и рибу

ја би` очистила  
загађену воду  
пошумила засејала подојила  
природу

Ноћу по пучини  
Тисе светли свици  
Тиски цветови  
к`о анђели бели  
по таласима скакућу  
раштркани

Хоћу ли моћи  
и када  
заспати без сна?

Зато будна  
заувек сањам  
о мојој Тиси  
кестеновима  
Тиском цвету  
и о овом малом граду  
који ми уткан  
оста у срцу

# Љубомир Глигорић

Рођен 1940. године у селу Алексићи, СО Бања Лука, БиХ.

Објавио: збирке песама *Рука немирна* (1980), *Бели дланови* (1982), *Са првог огњишта* (1982), *Мартовске љубави* (1983) и *Буре барута* (2013). Живи у Новом Саду.



## НЕШТО МЕ УВЕРАВА

Нешто ме уверава  
за тебе сам покојник.  
Од чекања, срце ми се успава  
због свега да постанем разбојник.

Ја немам намеру да те тражим,  
кад си кренула, ти само иди.  
Испод ока ја те с другим спазим,  
ако те неко за мене упита, ти се постиди!

На мој испраћај не долази,  
за руку ћу те шчепати и повести,  
јој се теби, кад те мој дух спази,  
сместа и ти можеш умрети.

Зашто би се ти због мене жртвовала?  
Прошло је и оних четрдесет дана,  
кад знам да си свећу упалила  
ни за живота ми ниси била одана.

Сад ћу те оставити да уживаш,  
добро ме анализирај, нека сам ти пред очима.  
Могла би ти од мене да се плашиш  
кад се нађеш у постељи сама.

По облацима исписујем стих наде,  
кад ти навратиш да те уверим  
да ја између звезда песме садим,  
као доказ да те још у васиони волим!

## Љупка Катана

Рођена 1987. године у Фочи, Р.Српска.  
 Објавила: збирке песама *Ореол младости*  
 (2006, Штампарија Стандард, Београд),  
*Звездани траг* (2009, СКОР, Београд).  
 Живи у Београду.



### ТРАЖИШ ДА СЕ ПРЕДАМ

Тражиш ми, по ко зна који пут  
 да пригрлим те нежно, попут свиле  
 уз свој скут.

И не пуштам, без потребе  
 из загрљаја куд'  
 да без тебе не бежим  
 на нови далек пут...

Тражиш да ти причам,  
 све тајне – уз пут,  
 да будем без мане,  
 да миришем на студ'  
 на латице ружа  
 што бацаш их свуд'.

Тражиш да се предам  
 без борбе за себе  
 да останем иста  
 и не мењам ћуд...  
 Не даш ми да одем  
 на неки далек пут  
 јер носе ме крила  
 к'о јесен лишће - свуд'.

# Марина Адамовић

## Камингс

Рођена 1962. године у Нишу.  
 Члан је *Поете*, Београд и Удружења  
 песника Србије – *Поезија СРБ*, Београд  
 Објавила: збирке песама *Curriculum Vitae*  
 (2011) и *Психоделија минијатуре* (2012).  
 Живи у Нишу.



## НЕЉУБАВНА ПОЕЗИЈА

1

Нико и не слути  
 како  
 самотно срце пева двогласно!

2

не отварам очи док се не уверим  
 да неке друге не гледају у њих  
 3 пута не - да би беоњаче  
 испрале поглед за сопствену сцену

3

Реч "мржња" није вук  
 није Пандорина тајна  
 ни зла-слутња  
 ни позив у бој  
 то је закрпа поцепаног сна  
 облак за небо прободено муњом  
 то је суптилна облога начете јетре  
 ћути ћути ћути  
 то је увертира за живот у молу

4

Извини, смрти  
 како те могу угостити?  
 Једноставно, бивша  
 само се немој мрштити...  
 Обећавам, смрти  
 ево, опуштам боре, капке и усне  
 А шта би ти на поклон,  
 бивша?  
 Смрти...смрти...не могу се  
 досетити...претпостављам - ништа  
 Договорено, бивша!  
 Желим ти хладно ноћно коначиште...  
 А ја теби, смрти,  
 топлину моје самотности!  
 Катабазија?  
 Катабазија!

5

Издајека допире бат твојих обрва  
 гази преко мог немира и ковитла га  
 потребно је хиљаду непознатих језика  
 да бих могла јасно дефинисати појам  
 андрофобија...

6

Једина храна коју прихватам је....  
 Једина течност коју испијам...  
 Једина терапија која ми делује...  
 Једина тајна коју радо изговарам...  
 Једини суицид коме се радујем...

је оволико дубока  
 снажна  
 и рими (из одбојности)  
 подложна - М Р Ж Њ А



7

{Налик на презир}

Два створа налик на људе  
 погледом пролазе једно кроз друго  
 мисли им се крећу  
 у супротним правцима  
 а ипак има нечег што их спаја -  
 олуја, мраз, кошмар и самоћа-  
 јутро личи на устрељену врану  
 камин(гс)

13

Умро је као свако осуђен на  
 смрт  
 жао ми је што му нисам могла икако  
 помоћи -  
 на време га  
 склонити у гроб  
 -жао ми је  
 а била сам му заштитна мета  
 тако да ће он у хумци  
 прострелити мене  
 не смејте се  
 давно ме је прострелио већ али  
 скривала сам ту светлуцаву плочу  
 у дну карневала пакла  
 Ричи - Хемингвеје - о....

# Марина Жинић Илић

Рођена 1956.године у Метлићу.  
Члан је УКС, УЖУ, ДКВ. Главни и одговорни уредник Уређивачко-издавачког одбора СКОР.

Објавила: збирке песама за децу *Свемир у шеширу* (1995), *Небеска роса* (1997), *Звоно у оку ћилибара* (1998), *Пољубац од пусице* (2000), *Бројанице* (2003), *Српска дивонија* (2009), збирке песама *Претпокајања* (1995), *Восклик* (1997), *Вечерас сам Јефимија* (2001), *Изданак* (2001), *Драговање* (2003), *Кандило* (2006), *Вилин сан* (2007-поема), *Видине* (2008), *Светодарни круг* (2011-изабране песме) и роман *Сустиж* (2000).  
Живи у Новом Саду.



## ПИСМО У КОФЕРУ ЗА ТЕБЕ

Мисли разапете капљу на кров срца  
вида их снажним рукама Мати  
и не да стати  
из запретених година младост потече  
успомене у оку, кофер у рукама  
а у коферу све оно пре и оно после  
моје навике, одвике  
ретке иконе, писма важна  
крст за одбрану од зла води ме  
у правцу сунца  
са мношћом моја два анђела доброте  
упоредо корача мир  
у сваком кораку мирис  
церских шумских јагода, оскоруша  
презрелих купина и шипурака

речи између корица књиге  
спаковане у електронском облику  
била сам овде, другачије нисам могла  
понеко ће да разуме моју тишину  
и бригу за род  
продужују ме Антићеви дани  
фестивали поезије  
међународне изложбе слика, ближњи  
вез који сам научила од стрине и баке  
мирис лепиња и кајмака  
хлеб који је певао уместо мајке  
одрекох се трке за црвима крви  
помислих, свако је у нечем први  
одбацујем страхове, немире, лажи  
живот нас мери писмом и језиком  
закључујем, ништа смо и све  
и гле  
Мати ми руку тражи  
а светлост јача него жар  
израња из брода  
који ме превезе на другу обалу  
жива је Сила којој се дајем  
не уби ме патња, суза ни бол  
песма Љубави надјача време  
осу се Царство Божје и угледах Арханђела  
по земљи још ходећи просу се сан  
клекнух, целивах икону па мајку земљу  
осврнух се на пут којим сам ходила  
и прошаптах: со мојих костију  
Твој је тренутак  
хвала ти, Боже, за све.

## Милан Доброволски *Ранчер*

Рођен 1951.године у Прњавору, БиХ.  
 Објавио: збирке песама *Фрушка Горо, љубави моја* (2006, Култура, Бачки Петровац), *Пустаро, успомено моја* (2009, Култура, Бачки Петровац), *Мирушка* (2011, Бачки Петровац, Неографија), *Ех... та љубав* (2011, Бачки Петровац, Неографија), *Препознај се, љубави* (2011, Бачки Петровац, Неографија) и *Мирушка, ћена сумњивог морала* (2013).  
 Живи у Маглићу.



### ХИЉАДУ ПУТА

Хиљаду пољубаца били су моји,  
 хиљаду пољубаца теби сам дао.  
 Због хиљаду топлих загрљаја твојих,  
 само сам тебе волети знао.

Хиљаду пута очи ти љубим,  
 хиљаду пута љубим ти лице.  
 Хиљаду пута усне ти љубим,  
 зато те волим, лепотице.

Волим те, јер имаш душу,  
 карактер твој моја је сена.  
 Волим те највише на свету,  
 волим те, јер си најбоља жена.

## КОЦАНА

Ти си моје излечила ране,  
Коцано, жено јединствена.  
Љубавне ране сломиле су мене,  
а био сам јак као стена.

Ти си моју излечила душу,  
мелемом са твојих усана.  
Добром душом, срцем, љубављу,  
што роди се међ` нама.

Ти си мене у живот вратила,  
јер сам пошао путем мртвих душа.  
Позвала ме твоја искрена љубав,  
и срце више никога не слуша.

Своје срце дајем теби,  
и једином Сунцу, другом не удем.  
Само вас двоје ценим и поштујем,  
никог више не разумем.

Ево заклињем се Сунцу и теби,  
држећи тебе високо на рукама.  
Никада те оставио неби`,  
ма шта год се десило међ` нама.

Своју сам душу теби поклонио,  
и месецу што нам ноћу сја.  
Своју љубав да би срећан био,  
да нам љубав траје, за времена сва.

Ево заклињем се и Месецу,  
у заносу нашег љубавног загрљаја.  
Дижем те рукама високо ка њему,  
желим да нам љубав нема краја.

Заклињем се пред свима вама,  
док ме чудно и с неверицом слушате.  
и вама што нам растанак желите  
и вама који би са нама срећу да делите  
заклињем се... Коцана, волим те.

Даћу ти своју крв, што тече кроз моје вене  
за искрену љубав све се даје, јер  
знам да и ти волиш мене.  
Ишчупаћу своје срце, ставићу ти га на груди,  
да осетиш да те волим, и ти са мном срећна буди.

Радостан сам од среће, само нашу срећу желим.  
Доста ми је лажне љубави и муке, преосталу срећу  
с тобом да поделим  
гласно кажем душманима, толико нек се зна.  
Срећа наша иде са нама, вама очин, ево вам га на.

## Миланка Голубовић

Члан је Стишке Књижевне заједнице у Малом Црнићу (при удружењу УКС).  
Објавила: збирке песама *Кап дубља од језера* (1994) и *Одјеци ћутњи* (2000), новела *Мостарске сузе* (2007), сонетни венац *И песма крила има* (1997), ратни дневник *Печат времена злог* (1999).  
Живи у Пожаревцу.



## ТИХОВАЊЕ

Будимо тихи, љубави,  
да не помисли небо  
да ћемо у једном даху  
сву нежност попити.  
Пустимо ветар, љубави,  
да уместо нас  
објашњава трн,  
док плете трајања нити.

Пустимо сунце, љубави,  
да безмерје откључа  
и сакупи чари  
светлости своје.  
Само оно зна  
колико смо сами,  
и као да смо за цео људски род  
довољни нас двоје.

## ЗАРОБЉЕНИ ТРЕН

Отвори очи,  
у овај час  
спустићу звезду  
на твој длан.  
Отвори очи  
да у здање стиха  
преточим њиов сјај  
и овај дан.

Отвори очи,  
јер само тако  
незгасле наде  
с нама ће да ћуте,  
јер отворене  
пред очима очи  
неслућено слуте.

И знаће очи  
како тишину  
одтрептати треба,  
кад отворене  
заробе вечност трена  
и постану миљеници неба.



## НЕ РЕЦИ НИШТА

Не реци ништа,  
јер громови ватрени могу да затутње.  
Крај тебе стаћу као ниједна друга,  
корачајмо тихо, нека одјекну само ћутње.

Не реци ништа,  
да се кише не слију око мога ока.  
Не цепај тишину, већ ко сенка приђи.  
све речи нека помири ћутња дубока.

Не реци ништа,  
нека таласи спокоја запљусну наше обале.  
У теснацу живота ми смо само гости  
и бојим се да речи неће стати у дане преостале.

Не реци ништа,  
С тобом удем и хоћу да свет обиђем у трену.  
У простору нежности, нек срце док удара лудо,  
потопи све звуке друге, и речи када крену.

Не реци ништа,  
јер све прође и оде и кад се гласно каже.  
За речи нема склоништа.  
Слутим, а слутња је гласник туге,  
да сам само дотле стигла, где си поставио страже.  
Не реци ништа.

# Миленко Милошевић

Рођен 1959.године у Модричи.  
 Члан Уређивачко-издавачког одбора СКОР.  
 Објавио: збирке песама *Плава планета* (2000), *Бог се љубав зове* (2004), *Прибојавам се доброте* (2005), *Тренутак љубави* (2007), *Одјеци Вечности* (2007), *Чини ли се љубав* (2008), *У мени борба* (2009), *Куда* (2010), *Сазвучја Духа* (2011) и *Стазама Вечности* (2012).  
 Живи у Маглићу.



## ИЗВОР ЉУБАВИ

За Тебе мртвих нема  
 За Тебе сви живе  
 За Тебе се не може рећи  
 Гробље си љубави  
 Већ извор си љубави  
 Што вечито ври  
 Сновима љубави свих

## САЊАЈМО

Сањајмо идеални сусрет љубави  
 Сањајмо љубавни пољубац вечни  
 Сањајмо живот што не одлази  
 У вечном тренутку љубави  
 Сањајмо о заједничкој срећи  
 Сањајмо љубав и очекујмо је  
 Јер снови се остварују  
 Само онима који сањају

# Милета Томић

## Мимо

Рођен 1947. године у селу Ручићи,  
СО Горњи Милановац.

Члан је Књижевне заједнице  
Ваљево.

Објавио: збирка песама *Поетика  
порука – кратке едукат песме*  
(2003).

Живи у Ваљеву.



## ПЕСМА ЗА СО ВЕ

(за лепши „Свет Сузи Вонг“)

Твој искрени осмех милује ми и зари душу,  
умилни кинески цвету у вазни од злата;  
Да ли ће лепота и доброта доћи из далеког света?  
Срце би хтело да те негује, а руке да те миришу.

Због мене си се лепо обукла и сликала,  
за мене позирала и безазлено смешила;  
Драга си ми, а нисмо се срели ни видели,  
а, када би се срели, да ли би се разумели?

# Милијана Голубовић

## Мика

Рођена 1952.године у селу Дреновци код  
Ражане

Објавила: збирке песама *Недосађани снови* и  
*Можда невреме стане*, књигу дечије поезије  
*Дођи да ти нешто шапнем*.

Живи у Ужицу.



## ПОКЛЕКЛО СРЦЕ

У тами немира  
стојим тако,  
очи упрте у сенку неку  
а туга на рамену чучи.  
Не, нећу ићи тамо,  
тај пут је бодљикав.  
Туга ме гура у леђа,  
ноге измичу  
а мисао клизи  
као пешчани сат.  
У шаци време,  
стежем све јаче,  
не дам, заустављам.  
Није за мене!  
Месец ме опомиње,  
вуче за рукав.

Стојим као сенка.  
Куда? Упрежем снагу  
у два вранца, јурим,  
док мисао клизи по песку.  
Возим се по линији живота,  
стижем да подигнем  
поклекло срце  
и напојим - љубављу.

## Милош Иветић

Рођен 1969. године у Книну.

Члан је Удружења писаца Републике Српске и дијаспоре. Потпредседник СКОР.

Објавио: збирке песама *Рехабилитација* (2011), *Казна без злочина* (2012, СКОР, Нови Сад), библиографија *Сјећања на Боју Гашић Иветић* (2011 – коаутор, СКОР, Нови Сад).

Живи у Футогу.



## БОЈА ТВОЈИХ УСАНА

Нема тога цвета  
нити такве боје  
који би могао  
исказати  
све осећаје моје!

Такав цвет  
још видео није дана,  
који лепши би био,  
од боје  
твојих усана.

Боје су меда  
и боје слада.  
Ох, како би` пољубац  
спустио  
на њих сада!

## РЕЧИ ПРАВЕ

Инспирација си моја,  
због које  
почех да пишем!  
Док гледам тебе,  
шта осећам,  
како дишем,  
о томе  
желим да пишем!

Речи праве  
тешко је наћи,  
ал' морају да се траже,  
речи праве  
што душу снаже!

Тражим их,  
у дубини ока,  
у сликама  
лепих мисли,  
што их надања сновијају,  
тражим их  
у осећањима  
што из душе преливају!

## Мирјана Соколовић

Рођена 1959. године у Старој Пазови.  
 Објавила: збирка песама *Искрења Душе*  
 (2003), приручник за едукацију волонтера  
 за рад са старим људима и  
 професионалаца који се баве  
 унапређењем волонтеризма *Старимо с  
 љубављу - Приручник за добре суседе*  
 (2005).  
 Живи у Старој Пазови.



### ПОНОВО ТВОЈА

Када ми се поново догоди песма  
 знаћу да Бог је на нашој страни  
 Када ми се поново догоди песма  
 знаћу да љубав стрпљењем се брани  
 Знаћу да смо гордост бацили под ноге  
 и да су пркоси нејачи убоге  
 Да опрости цветају у бокору боја  
 Знаћу да сам опет ту  
 Да сам опет сам твоја.

Када ми се песма поново најави  
 узлетећу ка небу на крилу љубави  
 дошапнућу дуги помирених боја  
 да си опет ту  
 да сам опет твоја!

## ЛУТАЛИЦА

Што имадох давала сам  
једној лудој, пустој срећи,  
не говори, не ружи је,  
само слушај – Бог ће рећи.

Без милости морим срце  
бирало је, нека пати,  
ништа више ја не тражим,  
што не добих – Бог ће дати.

Душа моја, прашталица,  
нити жали, нити куди,  
не суди ми само пусти  
светом Оцу – да ми суди.

Лутала сам заљубљена,  
тако само жена уме.  
Не узмогах другачије,  
ал' не брине – Бог разуме.

Мом узносу простодушном  
пожели да миром лети.  
Када умрем, заборави,  
залуталих – Бог се сети !



## ПРОШЕТАЈ ДАНАС ДО РЕКЕ

У мимоходу времена и жеља,  
у раскораку пролазећег  
и недодирнутог,  
у бујици неповрата,  
блеште белуци  
тренутака твоје среће  
неухватљиви  
а тако надстварно стварни.

И ти им се радујеш  
јер твоје срце би да дослути  
да су они, једино они,  
истински трагови  
који те воде до остварења  
до највећих дубина твоје датости  
до тебе у теби.  
Прошетај данас до Реке!  
У одсјају првог белутка  
који опазиш у тишини  
засјаће тренутак среће  
невидљивом руком  
за тебе остављен.

И ти ћеш осетити  
да си снажан као громада  
и нежан као лептир,  
и ненадано ће те надвладати занос.

А када и последњи  
безгласни дашак немира  
из груди излијеш  
измирен са собом у себи

ти настави пут –  
са блеском белутка у очима  
и шапатам Реке  
у испуњеном срцу.

## Нада Адамовић

Рођена 1948. године у селу Бочаре, СО  
Кикинда.

Члан је многих књижевних клубова.

Објавила: збирке песама за децу *Зашто да се лажемо*, *Месечев плашт*, *Играју се с' децом слова*, *Свако дете моја песма*, *Кад порастем бићу дете*, *Природне чаролије*, *Како је постао Деда Мраз*, *У сунчаном царству*, *Чудесни дарови природе*, *Патак Срећко у вртићу*.  
Живи у Кикинди.



## ЗАЈЕЦАЛА ВИОЛИНА

Обузе Владу тиха туга  
Јелена гледа његовог друга.  
Када се сретну поглед крије,  
прави се да га видеела није.

Не прави се, Јецо, фина,  
не гледај га са висина.  
Заборављаш важну ствар  
најлепши сте били пар.

Њу је, баш, брига што Владу боли.  
Не види да је бескрајно воли.  
Прави се важна, очи крије,  
а њему до њене игре није.

Не прави се, Јецо, фина,  
не гледај га са висина.  
Насмеши се једном бар  
и бићете срећан пар.

Обузет сетом безвољно шета,  
не види чари мирисног лета.  
Виолину нађе, у руке је узе.  
песмом тера тугу, зауставља сузе.

Зајецала виолина, подрхтава, цвили.  
У Јецино срце звуци су се свили.  
Понесе је снажно сетне песме чар  
и љубави старе разбукта се жар.

# Нада Вукићевић

## Дринска

Председник Огранка Београд СКОР.  
Објавила: *Србија моја страдална у Христу*  
(2013).  
Живи у Београду.



## ИЗМЕЂУ ЖИВОТА И ЈЕСЕНИ

Потражи ме некад у мислима,  
ослушни кораке кроз јесен и ноћ  
и лишће....  
После овог рата,  
сад кад су коначно утихнуле пушке.

Испричај се, па ћути,  
не додируј ме,  
само осећај,  
као да смо близу,  
као да смо нераздвојни,  
као да смо загрљени,  
као да је била љубав, која не умире,  
као да смо се нашли заувек,  
замисли догодило се чудо,  
догодило се нама,  
догодило се у нама...

померај се,  
време је стало,  
као онда,  
као никада...  
И очи влажне,  
од немогућег, од тренутка,  
од жеље која навире,  
као да је први,  
као да је последњи пут...  
У очима плаво  
и топло и неверица,  
и збогом  
и растанак...

И онда заустави сећање,  
за ноћи јесење,  
за октобар неки други,  
за поновну самоћу,  
уз ватру  
када ти нико неће доћи...

Прошло је више не боли,  
све је тренутак,  
као и живот...  
А ми, знам  
остаћемо тамо,  
између живота и јесени,  
заборављени....

## Нађа Бранков

Рођена 1972. године у Вршцу.  
 Члан књижевних клубова *Мирослав Мика Антић*, *Инђија*, *Орфеј*, *Суботица*.  
 Објавила: збирке песама *Христу на дар* и *Небо под ногом небо над главом*.  
 Живи у Вршцу.



### БАНАТОМ ПОСТОЈИМ

Ка Истоку расцвала  
 Сунцем миропомазана  
 ја отварам се Теби  
 под сатен-сводом  
 шкрипи ђерам и кола паорска...

А преко утрине - нутрине  
 женици врани, јашу  
 кликтају им одолевам  
 сећање амбарим...

Дуд нас, од дажда, саклонио...  
 И сад, у крвотоку ми,  
 тамбуре јече - Ангели поју,  
 и храмови призивају, Крстозрачни,  
 и ропћу, пешчаре наше, волови  
 и светле бисер очи  
 на вршцима рогова 'иних

Косе ми, у гривама коња ноћних вијоре  
у белолатну, скровена душа девствује...  
У ораницу, Господ ме сеје!  
Да класам ту, Небо наређује!

Ка Истоку расцвала  
Сунцем миропомазана,  
ја отварам се Теби  
а ти,  
Дошљаквитеже,  
Банатом дозрелу,  
на Месечини ме  
убери...

# Ненад Милкић

Рођен 1985.године у Лозници.

Члан је Удружења књижевника *Милош Црњански*, Бијељина, Р.Српска и МЕНСЕ.

Објавио: збирке песама *Пурпурне кише* (2011, Беокњига, Београд) и *Певај ми, мама* (2013, ИП Јован).

Живи у Малом Зворнику.



## ВИ ТРАЖИТЕ РАЈ

Ви тражите рај - ја живим у њему,  
 обећана земља примила је мене,  
 ја сам ту срећан, радујем се свему,  
 јер мој рај јесте крај вољене жене.  
 Ви тражите Бога и његове гласе  
 да вас мало смири и да вас утеши,  
 а ја тај глас нађох, одавно сам спасен  
 јер ми њен глас од Божијег лепши.  
 Ви тражите анђеле дивних белих крила,  
 те прелепе гласнике и чуваре Бога,  
 а мене је мој анђео у загрљај скрила,  
 ја имам чувара младог срца свога.  
 Ви тражите извор вечнога живота,  
 неко мило Сунце да греје са неба,  
 а моје је небо та њена доброта,  
 боље ми од тога заиста не треба.  
 Ви сумњате у рај и ту вас не кривим,  
 у вечној сумњи прошло вам је време,  
 али рај постоји, ја у њему живим,  
 мој рај јесте овде - крај вољене жене.



## Никола Васић Тополовачки

Рођен 1956.године у Равном Тополовцу. Члан је Клуба књиге *Бранко Радичевић*, Житиште, Књижевне заједнице, *Матице српске*. Оснивач је и председник клуба књижевника *Душко Трифуновић*.

Објавио: збирке песама *Парализована светлост*, *Приђи ми ко другу*, *Теби*, *Да Бог да*, *Свако своју звезду има*, *Ветровима поста*, *У сенци сна* и *Банатски возови*. Живи и ради у Кикинди.



### СЕТИХ СЕ ТЕБЕ НА ТРЕН

Ех, да си сад, ту, крај мене,  
сањам и будан, без везе,  
био бих евнух крај жене,  
био бих пањ крај брезе.

Требаш ми, ноћас, као друг,  
к'о рањеном што треба лек,  
да затворим живота круг,  
да сетим се младости тек.

Да сетим се једне зиме,  
белог анђела у лету,  
кад брези урезах име  
најлепше жене на свету.

Али, нек ' те не жалости,  
што ти, ево, даривах стих.  
Прва сузо од младости  
заносом тебе се сетих.

# БЕЗМЕРНИ ДОКАЗ

Нађосмо се  
оковани клизиштем  
временског таласа.  
Угашена буктиња нам путоказ.  
Твоје узлазно...  
Моје силазно...  
Зауостављена реч на уснама.  
Трагови твоји  
по мени ненађени.

То што видиш - то нисам ја.  
Ја небом кроз црне рупе путујем,  
постељина ми свемирска тишина.

Ти живиш  
у мору звезданих остварења  
и не признајеш олују.  
Замахом крилним удишеш  
бесплатан ваздух  
и ходаш по води  
незаситим раздражјем младости.

У оку ти трепери мој глас.

То што видим - то си ти.

Ал', хвала ти  
за враћени минут изгубљене среће.

## ЗВЕЗДА ИЗ ВАЉЕВА

Кад дођеш у један мали град,  
у мали град који се зове Ваљево,  
ти нећеш срести Веру Павладољску,  
срешћеш ону коју срести мораш,  
због које си намерно залутао  
и због које ти Ваљево метрополлом тутњи.

Срешћеш је разрогачено,  
глуво-немо:  
у телу лавице,  
у морској сирени,  
у егзотичном ваздуху,  
у прелепом осмеху,  
у нотној тетоважи,  
у неиспеваној песми,  
у апетиту младице  
испод дугиних боја –  
у недодиру;  
И тако, одисејски везан,  
Схватићеш  
да лажу  
кад кажу  
да Звезде расту на небу,  
јер, једна блиста  
у неописном струјању младости,  
у једном малом граду,  
у који си намерно залутао  
и који се зове Ваљево.

# Олга Попов Грачко

Рођена 1932.године у Новом Саду.  
Члан је КУД *Исидор Бајић*, Нови Сад,  
*Орфеј*, Суботица, КК *Мирослав Мика  
Антић*, Инђија и *Петефи*.  
Објавила: збирке песама *Заљубљена у  
живот* (2000) и *Балерина* (2004).  
Живи у Новом Саду.



## КРПИЦЕ ЖИВОТА

Док смо сасвим млади  
снови су нам лепа  
наде велике  
а жеље нескромне  
како време одмиче  
слике се мењају  
кад се две судбине  
љубављу спајају

Брак бриге немаштина  
љубав раснују  
па од страсти  
само крпице остају  
снови се распрше  
нада се покида  
све је мање љубави  
а више закрпа  
и све тако  
док се задња нит одмота  
од снова остану  
само: крпице живота!

## ТРЕПТАЈ СРЦА

Љубав  
сањалачка  
у  
раној  
младости  
једном  
се  
дешава  
за  
цео  
живот  
трагове  
оставља  
ко  
планински  
поток  
срце  
зажубори  
жељно  
је  
додира  
вечите  
љубави

## Раденко Пантелић Раде

Рођен је 1946.године у селу Љутице, СО Коцељева.

Члан је *Поете*.

Објавио: романе *Зокине страсти*, *Срећа при појави звезда*, *Чекање среће*, збирке песама за децу *Некад и сад*, збирке песама *Мирис душе*, *Љубав, ах, љубав* и путописне репортаже.

Живи у Београду.



## БУДЕ СЕ МИСЛИ МОЈЕ

Буде се мисли моје.  
 Буде се, к'о у пролеће рано.  
 Буде се као нарцис испод снега.  
 Када покаже око плаво.  
 Буде се мисли моје.  
 У цвркутима ласта са југа.  
 Оне се радосне опет вратише.  
 Док мене и даље мори туга.  
 Буди се корење ливаде.  
 Буди се и лист на грани.  
 Све се некако пробудило.  
 Па и мене, то буђење мами.  
 Веселе нарцисе гледам.  
 И ласте с југа, што ми долете.  
 Зелене пупољке липе гледам  
 који би желели да се присете.  
 Липа је и тада листала.  
 Нарцис је цветао у априлу.  
 Ласте су у марту долетеле.

Да би оживиле природу милу.  
А ја се теби надам.  
Желим те као мирис пролећног цвећа.  
Желим те као ласту кад долети.  
Или пупољак листа са дрвећа.  
Чекам и чекам да се појавиш.  
У еху звука, жубора моје реке.  
Чекам те у мирису еукалиптуса.  
Из једне егзотичне, земље далеке.  
Али се надам да стижеш са плимом.  
Преко великог пространства плавог мора.  
Стижеш ми са звездом, што у зору сија.  
И у облику воде са мога извора.  
Упутих се тада према теби.  
Према извору, где ћу те као кап воде пити.  
Да души мојој ублажиш ране.  
Како би тебе, могао љубити.

## ЉУБАВНА ГЛУМА

Као вихор твој ми ехо,  
дође изненада.  
Па се сетих слатких сцена,  
што беше некада.  
Не знам само из које си,  
бајке се створила.  
Кад си тада поред мене,  
и ти срећна била.

Била си ти глумица,  
ниси била жена.  
Никад ниси у животу,  
била поражена,  
Твом роману који пишеш,  
нигде нема краја.  
Све је с тобом само лепо,  
као у сред раја.

Све мостове иза себе,  
ти си порушила.  
Само да би у животу,  
сама срећна била.  
Ни громови нису смели,  
да ти срећу кваре.  
А многе си оставила,  
тужне да крваре.

Некада су цветна поља,  
наша, срећо, била.  
Шта се збило, да си нашу,  
љубав оставила?  
Сада шетам цветним пољем,  
скоро сам без душе.  
У сећању каква беше,



љубав те плавуше.  
Болела ме свака сцена,  
у којој си била.  
И сећање на ту љубав,  
кад си ме љубила.  
Све је било тако лажно,  
и цветна ливада.  
Волео би да је сада,  
што беше некада.

# Радојка Кувизић

Рођена 1943.године у Мокрину.  
Објавила је дванаест књига поезије и прозе.  
Живи у Новом Саду.



## МОЈ МИЉЕНКО

О, ти  
 наочити делијо  
 што љубав моју множиш  
 Мој Миљенко  
 туге моје множитељу  
 ком су очи цвет локвања  
 Љубав  
 брдо врховито, небогледно  
 Сјајнооки, вељооки  
 модрооки, лепооки  
 Сјајна лика  
 дивна дико, рс јуначе  
 Миљени, храбрени, лепоруки  
 локвањооки, окатицо  
 Војно, законозналац  
 бојник, јунак, умник  
 ко пун месец титровит  
 Страхотворан, небогледан  
 Носиоче веље снаге  
 О, делијо  
 туге моје множитељу  
 Дивна дико, рс јуначе  
 љубави моје множитељу!

## Ратко Белић *Рале*

Рођен 1941. године у Трепчи.

Члан неколико књижевних клубова у Суботици, Кикинди, Ћуприји, Параћину и Крагујевцу и КЗЈ.

Објавио: збирке песама *Док шетам памћења* (2006) и *Верујте* (2008).

Живи у Суботици.



### САМА

Док јездим улицом сећања  
навиру паперја осећања.  
У камену се њен лик каза,  
праскозорја мог утеха, маза.

Небом што плови плавим,  
у груди, њен лик ја славим.  
Стреле муња раздиру груди,  
то се и у Бога срџба буди.

Нема праштања, зле ли коби.  
Кротка смерност у нашој соби.  
Лепота мисли, чаша пене  
прели се около и преко мене.

Измаглица што челом кружи,  
роса у оку за живот дужи.  
Ни сунце, зеница њена ока,  
ни месец усана, досањаног тока.

Не беху смирај ковитлаца праха,  
ни бисер огрлица наших уздаха.  
Угасле звезде, а тмурна тама,  
ноћ. У мислима ја, а она сама.

Сама, иако исечак мог срца,  
сама. Тело ми дрхти, душа грца.  
Праведни, прихвати јецај мој,  
уздигни, осветли вечни пут к њој.

Док јездим улицом сећања,  
навиру паперја осећања.  
У камену се њен лик каза,  
праскозорја мог утеха, маза.

## Ружица Кљајић

Рођена 1949. године у селу Доњи Скиповац,  
СО Добој.

Објавила: *Ко све децу буди* (1983), *Кад  
Јелена одлучи* (1984), *У наручју мога тате*  
(2009), *Меда код лекара* (2010), *Вратите  
децу у моду* (2012).

Живи у Сомбору.



## ЂАЧКА ЉУБАВ

Свако јутро кад устанем,  
спреман да у школу пођем,  
горим од жеље и нестрпљења,  
да крај њене куће прођем.

Спремам се брзо, и без муке,  
мисли, и слика, пуна глава.  
Опет ћу видети црне увојке,  
и два најлепша ока плава.

Јелена у другу смену иде,  
не виђам је никад у школи,  
ал' знам, крај прозора свога,  
свако јутро стајати воли.

## Сабах Ал-Зубеиди

Рођен 1956.године у Ал-Амара, Ирак.

Члан је више књижевних клубова, савеза и удружења у Србији. Потпредседник СКОР.

Објавио: збирке песама *Песме прогнане птице* (2008), *Сенке сања* (2011), *Одлазак* (2005).

Живи у Београду.



## ВОЛИМ ТЕ СНАЖНО

Када ме туга савлада  
ништа ми не остаје  
осим да те чекам.

Долазиш као сунце  
из очију твојих  
свиће нови дан.

Радујем се одлазећом тугом  
као комад леда  
у чаши вина црвеног,  
пијем га... пијем те,  
пијем моје радости у теби.

А кад одеш  
наступа друга ноћ  
у облаку жара лебдим.

Ја и ветар  
мрсимо твоју косу.  
Ухватимо конце сунца  
и уплићемо у венац ореола  
да ти чело украсимо.

Једримо без једра.

Остаје моје уздисање.  
у мору љубави,  
плими жеља и радости  
на груди твоје  
стављам цвет мог сна.

Као дете  
задојен љубавним млеком  
моје усне капљу заборављеном страшћу  
из доба нашег детињства.  
Шапућу ти  
да још увек  
волим те снажно.

# Сандра Гргуревић

Рођена 1980.године у Шапцу.

Секретар СКОР.

Објавила: збирка песама *Пишем за тебе* (2008, Заслон, Шабац) и роман *Када срце запева* (2012, СКОР, Нови Сад).

Живи у Новом Саду.



## СТАРА ПИСМА

Поноћ већ је прошла,  
ја заспала нисам,  
још мислим на тебе,  
читам стара писма.  
А тако си добро  
писати ми знао,  
сву љубав из срца  
писмима си крао.  
Али твоја писма  
не стижу одавно.  
Моја љубав не пише ми више.  
А ја желим, тако силно желим,  
да ми неко опет писма пише.



## ТРЕНУТАК

Стојиш са друге стране улице,  
гледаш ме, али... и даље стојиш.  
Видим – тужно је твоје лепо лице,  
гледаш ме, али се бојиш.  
Мислиш о мени?  
А о ком би другом?!

Суза ти лагано из ока склизну...  
Срце се твоје бори са тугом,  
а усне желе болно да врисну.  
Прешао би... али се бориш;  
Један те дечак за руку хвата,  
видим – почињеш да дрхтиш  
када ти рече *Идемо, тата!*

# Слободан Савић

Рођен 1939.године у селу Блажијевићи, СО  
Скелани, Р. Српска.

Објавио: збирке песама *Јецјај Дрине* (2010,  
Агенција Битва, Богатић) и *Живот је чудо* (2012,  
Српска књига М, Рума).

Живи у Вукошићу.



## ПОЕМА ВОЉЕНОЈ

Нек` се Сунце рађа,  
нек` се зора буди,  
нек` моја душа легне  
на твоје вреле груди.  
Нек` Сунце излази,  
нек се рађа дан,  
нек` ти тело таласа  
као моја бела лађа.  
Нека Сунце излази у освит зоре,  
да те бриге љубавне не море,  
да самном одеш на далеко море.  
Нек` јутарњи сунчев зрак заблиста,  
остани, вољена, увек иста.  
Нек` те вољена води сунчева сена  
до мога срца и тамног тена.

# Снежана Јањић

Рођена 1950. године у Лесковцу.  
 Члан је Удружења писаца Лесковац.  
 Објавила: збирке песама *Кад јесен процвета* (2000), *Споменак* (2006), *У гнезду детињства* (2010), *Снопови живота* (2010).  
 Живи у Лесковцу.



## ЉУБАВ СЛАЂА ОД ВИНА

Просуле се звезде. Трепере са висина,  
 у његовом крилу топло к`о у гнезду,  
 у драгом ми оку блиста месечина,  
 на њој видим моју најсветлију звезду.

Поред нас, на столу боца слатког вина  
 некад су то била зрна, крупна, зрела,  
 и док кроз ноћ језде звуци виолина  
 лепршају у нама крила анђела.

Близина нас греје. Траг од мог кармина  
 црта радост срца на снажним рукама  
 и *Само твоја љубав слађа је од вина*  
 шапуће ми нежно дрхтавим уснама.

Отпловио месец и зора се рађа,  
 а ми шћућурени к`о да смо у рају:  
*Само твоја љубав од вина је слађа,*  
*и небо и земља то најбоље знају.*

Пенушаво вино и стихове пише,  
 пуно слатког мира, блаженог спокоја  
 знам, он тако мисли и кад само дише,  
 јер га срећним чини вечна љубав моја.

## НЕ МЕ Л`ЖИ

Олистало дрвеће  
замирисале липе...  
А ми седимо на клупу.

У твоји зелени очи севнуле звезде  
и жмиркав ли жмиркав  
а ти ме л`жеш.

Милујеш ме, руке ти `ладне  
и осећам...  
и оне ме л`жев.

Месец ти уплеја срму у косу  
па се бели к`о пахуља  
и л`же ме.

Окренуја си ми грбину  
не видим ти уста –  
ич ги не видим,

чујем да тихо зборив...  
Да ме још волиш –  
и оне ме л`жев.

Обрни се, бре, накуд мене  
и, молим те, гледај ме у очи  
док ме л`жеш.

## Снежана Томин

Рођена 1972. године у селу Горњи Бусевић,  
СО Босанска Крупа  
Члан је КК Душко Трифуновић, Кикинда  
(потпредседник). Председник Огранка  
Кикинда СКОР.  
Објавила: збирке песама: *Негде испод дуге*  
(2006) и *Вечност* (2010).  
Живи у Кикинди.



## ПОВЛАЧЕЊЕ

У размимоилажења,  
у себи, дубоко  
са гранитом на крхким раменима,  
кораком грабим по заповести.  
У срцу голубица, покисла зебе.  
Имам године  
сложене као новине  
на заборављеној полици,  
и светлост боје тебе.  
Смеју ми се боре на лицу.  
Дићи ћу се, а кал нека се лепи,  
нека отпада и за мном врца,  
дићи  
ћу се,  
али тебе ћу пустити,  
као нестварну најлепшу птицу,  
из кавеза мог срца.

## Соња Стоилковић

Рођена 1980. године у Пожаревцу.  
 Објавила: збирка песама *Ухо прислоњено уз небо*.  
 Живи у Београду.



### НОЋАС СУ МИ ЈАВИЛИ ДА ТЕ НЕМА

Ноћас су ми јавили да те нема.  
 Да си као Раде Шербеџија у Уни  
 запалио цигарету  
 и нестао у пламену ватре.  
 Да си отерао све лажне идоле  
 дођавола,  
 да си пљунуо лицемере,  
 а онда нестао.  
 Јавили су ми да су те пронашли.  
 Како мирно лежиш, спаваш.  
 Како сањаш барку спаса,  
 у њој педаљ меке коже  
 и коса плава.  
 Без јастука кревет,  
 само руке обмотане  
 место узглавља.  
 Све су ти снове уништили,  
 па сад желе да и тебе нема.  
 Знам...  
 није та цигарета догорела!

## КАЛЕНДАР

Дођи ми у лето,  
тад имамо најлепши хлад  
што одмори тежак корак,  
и ветар међу гранама  
што тајну мисао понесе,  
да јој се не зна ни траг.  
Дођи ми у јесен,  
кад хорде коња  
полете стазама белим,  
као да траже пут до месечевих висина,  
кад захукте кише силне,  
дозивајући ти име  
коме се веселим.  
У зиму, у зиму ми дођи,  
кад кува се чај од шипкова плода,  
кад мала топла соба  
угости два срца,  
једно до другог,  
и од овоземаљског рода  
никог не видиш,  
опијен нектаром слатким.  
И пролеће кад наврати у наш крај,  
дођи да на брегу осунчамо жеље,  
да дуг дан учинимо кратким,  
а ноћи,  
ноћи продужимо у бескрај.  
Само дођи,  
кад календар са зида  
постане премали  
за сва надања  
да ћеш доћи.

## ГРЕХ

Не зови на грех,  
толико сам слаба  
да бих пала,  
толико сам јака  
да бих отишла.  
Ти би био гитара  
у мојој песми ноћи,  
ти би био додир божанства,  
мени слепој очи,  
и никад, више никад  
не би била иста ова жена.

Не зови на грех,  
већ га грудима призивам,  
са првих уздахом  
сам страсна, снена,  
за друге ме нема.

Премладе су, кажеш, године  
за жеље од греха  
скројене,  
за чежњу  
што обузима тебе,  
мене,  
премлада ја за руке твоје  
што би ме у понор  
ил' рај повеле.

За мисли грешне,  
за хаљине тесне  
што пред тобом колена  
откривају,  
за усне твоје,  
за бескрајне ноћи  
док те сновијају  
насмејана ока два.

Све, све је од греха  
и ништа грешно није,  
и стид мој пред тобом  
се скрије,  
па те тајном овом  
дозивам.



# Стела Суботички Михаиловић

Рођена 1977. године у Београду.  
Објавила: роман *Игра* (2012).  
Живи у Београду.



*Београд, 04. Април 1941.*

*Драга Јулија,*

*Толико тога се десило да не може стати на овај папир. Војска је убиствена за заљубљеног мушкарца. Нисам те видео десет дана, не девет дана и два сата. Да ли је довољно рећи да ми недостајеш? Нисам вешт у писању као ти, па ће ти ове речи вероватно изгледати смешно. Нема везе, волим кад си насмејана. Успео сам да се изборим за мало слободног времена сутра око пет. Чекаћу те на Ташмајдану испред цркве светог Марка. Не могу да дочекам да те видим и пољубим... Љубљена, Јулија. Колико сам пута изговорио твоје име, али никад са оволиком љубављу. Не знам шта ми је. Начинила си од мене новог човека. Овакав те заслужујем, овакав треба да те волим.*

На Ташмајдан је кренула још у четири сата, иако јој је до тамо требало само двадесетак минута лаганог хода. Цео парк се зеленео, мајке са децом су полако ишле ка цркви. Јулијана није могла да се сети када је последњи пут видела толико људи у цркви. Прекрстила се и ушла у цркву. Звона нису звонили на литургију жалећи у тишини Христову смрт. Купила је од жене у црнини три свеће и запалила једну за своју породицу и једну за Воју. Трећу свећу је дуго гледала и на крају наменила:

– Чувај Николу, то је све што Те молим.

Пољубила је хладан восак и прекрстила се. Упала је свећу и ставила је поред остале две. Кренула је ка вратима, али је нешто натера да се окрене. Трећа свећа се угасила. Јулијана претрну. То није могао бити добар знак. Подигла је главу ка таваници. Оданде ју је посматрао Исус. Његов благ поглед није успео да је умири.

– Молим Те, чувај нас све!

Дуго је седела на неудобној дрвеној клупи. Већ је падао мрак и ветар који је дувао постајао је све хладнији. Јулијану прожме језа. Окретала се око себе не би ли га прва видела. Није знала из ког ће правца доћи. У парку више није било никога. Погледала је на сат.

– Седам – прошапутала је.

Поново је отворила коверат и прочитала писмо. Пет, лепо је написао - у пет испред цркве.

– Немогуће да је заборавио. Не, нешто га је спречило.

Њен глас је одјекивао у тишини парка. Кучићи луталице су лајали у даљини. Најежила се. Колико још да чека? Пола сата? Сат? Цео живот? Уздахнула је. Након неколико минута, умала је. Лаганим кораком кренула је ка кући. Окретала би се да га случајно не угледа како дотрчава до места састанка. Није га било. Ноћ је пала нагло. Ведро небо је било прошарано звездама. Јулијани се чинило да су сјајније него ранијих вечери.

(одломак из романа „Игра“)

# Татјана Богдановић Степић

Рођена 1968.године у Пећи.  
Председник Огранка Ниш СКОР.  
Објавила: романе *У сенци фалуса* (2010) и *У Сенци* (2012).  
Живи и ради у Нишу.



## ЗАЉУБЉИВАЊЕ

Тег обешен о срце, као гвоздена алка  
 Душа бачена у неке чудне окове  
 Тешки, претешки ланци самоће  
 испуњавају мук у ушима  
 Забирити у ходнике душе своје  
 додирнути тишину  
 спустити време  
 збрисати зној са чела  
 осетити страст  
 Распрштати се у хиљаде ситних комада  
 просути се некуд по космосу  
 попут звезданог неба  
 Умилни глас који би испунио простор  
 ослободио овоземаљске тежине  
 Лебдети по васиони бестелесан  
 гравитирати ка извору свог постојања  
 закачити се на крак комете  
 пловити звезданим небом

Спојити се са својим извором и лансирати у космос...

## СУСРЕТ

Време нежности и време љубави не сме да уништи ниједно друго време.

Колико само лица прође крај нас.  
 Нестају у гужви сви ти људи незнани и знани.  
 Утапају се у свакодневни жамор.  
 А колико њих смо заправо срели?  
 Оста` ли нам урезан поглед нечији, осетисмо ли топлину и сјај у оку  
 или само немо прођоше крај нас?

И онда, наизглед случајно, некога заиста сретнемо!  
 Дотакне нас то биће, разлије се флуид...  
 Прожме нас нека космичка енергија,  
 јер је једино она могла да истовремено обоје смести  
 баш у тај простор и баш у то време,  
 у одређеном стању наше свести које нам даде дозволу  
 да баш та особа уђе у наш видокруг.  
 Да уздрма наша осећања, узбурка таласе телесних течности  
 и попут плиме надлази у валовима у наш ум који се отвара  
 да прими сву ту надлазећу количину течности.

И све је узбуркавање и ковитлање мешавине  
 хормона, феромона и лепљиве, пулсирајуће, црвене  
 течности  
 коју срце избацује у жестоки млазевима.  
 И ми то називамо „заљубљивање“.

Љубав и јесте услов за опстанак људске врсте.  
 Иницијална каписла.

Заљубљени само спајају свој барут  
 правећи бомбу за експлозију страсти!

# Татјана Вујанић

Рођена 1978. године у Србобрану.  
 Члан Задужбине Боре Латинковића у Кули.  
 Објавила: роман *Прозор душе* (2000).  
 Живи у Надаљу.



## ЉУБАВ

Ветар снажно и на махове дува, те разноси ситну кишу која непрекидно пада. Асфалт се испарава, а мирис кише се шири градом и испуњава сваког ко је изашао на улицу. Сташа стоји на станици и чека градски аутобус. У једној руци држи кишобран који због ветра не сме да рашири, а другу руку је ставила у џеп да је угреје. Гледа у дрвеће преко пута. Жуто лишће се поиграва на ветру; напушта гране и лута градом и као да тражи неки свој пут. Накратко је и она одлутала. Замислила се, а да то није приметила. Неко је *легао* на сирену. Окренула се. Матија, комшија из зграде; за неке је чудак; за неке особењак, а за Сташу је једноставно занимљив. Док улази у кола, осећа на себи прекорни поглед бакица. Крива је сукња изнад колена. Није јој непријатно, смеје се. Матија ју је одвезао до зграде у којој ради као новинар. Љубазно му се захвалила. Срдачно јој се насмејао.

Пожурила је до лифта да јој не побегне. Скоро је налетела на девојку. Одмерила ју је дискретно; груди, струк, ноге. Лепа је. Обе ће на други спрат. Одзвања тишина. Једна се игра дугмићима на кошуљи, а друга цупка у месту. Врата лифта се отварају.

– Ја ћу лево – рече Сташа.

– И ја идем на ту страну – одговара девојка.

Ходају једна крај друге. Застају крај истих врата на којима пише *главни уредник*. Обе истовремено хватају за браву. Милош отвара врата; тргнуо се када их је угледао. За тренутак као да је био без речи.

– Марина, драго ми је да си дошла. Изволи – склонио се са врата да је пропусти.

– Хвала – рече она весело.

Сташа гледа за њом са видном љубомором на лицу. Дубоко у себи осећа да је нешто до чега јој је веома стало у опасности. Милош је остао на ходнику. Руком је прошао кроз косу.

– Сташа, баш добро да си ту. Имам одличну причу за тебе.

Радознало је подигла обрве. Укратко јој је испричао о чему се ради. Креативна радионица у Новом Саду, организује изложбу дечијих ликовних радова и о томе би јавност требало да буде обавештена. Врата од канцеларије су напола отворена. Краичком ока је снимила девојку. Стоји крај стола. Чека. И Сташа га чека, годину дана. Мало ли је? Саслушала га је, а онда се без речи окренула и отишла у своју канцеларију.

Извадила је суву кошуљу из ормара. Увек има једну у резерви, за не дај Боже. Скинула је мокру са себе и окачила на вешалицу да се осуши. Села је за радни сто и укључила рачунар да види шта има ново. Саобраћајне несреће; брутална убиства; пљачке; силовања; прељубе; љубоморе; освете. Сташа је уредник рубрике *Дечији кутак*. Воли да се дружи и ради са децом. Када успе да јој деца не буду неспутана, а истовремено и добро усмерена постиже најбоље резултате. Сташа нема одређено радно време. Остаје све док не заврши оно што је предвидела за тај дан. Стално учи како би била у корак са временом. Не у корак, него да трчи далеко испред свих.

Погледала је на сат. Дуго је већ унутра та Марина. Шта ли се дешава? Сташа о љубомори посебно често размишља: не жели јој дозволити да се било када размахне. Гледа да се на време повуче, да не изгуби контролу над том емоцијом. Ипак се тодогодило. Ето признаје, љубоморна је на ту девојку. Па шта? Љубомора није негативно осећање, она је интуитивни предосећај. Корисна је у малим количинама, као и сујета јер је покреће и тера напред. Ипак мора бити опрезна. Љубомора се може претворити у озбиљан психолошки проблем. Уздахнула је. Рукама је протрљала слепоочнице и устала. Шоља топлог чаја би јој пријала.

Врата од канцеларије се отварају. Сташа окреће главу, посматра их. Марина љуби Милоша у образ. Сјај у његовим очима одаје да је задовољан. Смеша се. Не устручавају се да покажу дубоку везаност. Сташа осећа немир, зноји се. Баш је тешко сузбити и сакрити љубомору. Упореди се са супарницом. Марина је изузетно лепа жена, а лепота је и посебна моћ.

Милош ју је упознао са осталим особљем, а онда нестао. Сташа стоји по страни и посматра Марину са скривеном антипатијом. Чинило јој се да је ова освојила колеге. Паметна је и духовита. Сви желе да буду близу Марине. Лепе се на њу, као муве на слатко. Сташа је ипак пришла и пружио јој руку. Задовољна је зато што је себе савладала пред другима. Милош? Није им суђено, али преболеће. Онда је одједном чула:

– Мала, зове те Миша – рече један од колега.

Пожурила је до његове канцеларије са жељом да се све преокрене у њену корист.

Милош седи за столом сакривен иза новина. Сташа се наслонила на довратник и прекрстила руке.

– Шта могу да учиним за тебе? – упита га.

Одложио је новине на сто. Посматра је. Прилично дуго. Збуњена, Сташа предосећа да ће чути нешто заиста важно.

– Марина је моја сестра, рођена – једноставно рече.

Сташа је затворила врата за собом. Прилично гласно. Направила је два корака ка њему, а онда је застала и ослонила се рукама на ивицу стола. Немо га гледа. Да има сестру то је знала, споменуо ју је неколико пута, али никада по имену. Обично урамљена слика породице краси радни сто, његов не. Зато није могла знати како Марина изгледа.

Милош се подигао са столице и нагнуо напред. Стоје лицем у лице. Погледи им се укрстише.

– А шта ће се десити када те пољубим? – рече и остаде савршено миран.

– Претворићеш се у жабу – одговара она, већ необично узбуђена.

Милош више нема разлога да се суздржава. Саже главу и пољуби је. До сада овакав пољубац није окусила. Бори се за сваки дах, а сваким дахом удише све више његов мирис.

Привлачи је, много. Нерадо се удаљила од њега и пошла према вратима. Знала је да гледа за њом. Осмехнула се сигурна у своју моћ.

Обукла је мантил и кренула ка излазу из зграде. Полако је силазила низ степенице, јер се жељени обрт ипак десило.

Није била расположена за градску вожњу, те је решила да се прошета. Успут покушава да среди своје мисли. Шта ово ког ђавола би? Семафор показује црвено. Стала је. Осетила је нечију руку на рамену. Подигла је поглед. Срце јој је убрзало. Милош... Њен, Милош. Рекла је да иде кући. Рекао је да иде и он. Удахнула

је дубоко и пружи́ла му руку. Погледала га је кришом. Трепнуло је жуто. Испреплетала је своје прсте са његовим. Он палцем нежно прелази по њеној мекој кожи. Она му узвраћа миловања. Ова игра је трајала неколико секунди, а осећај је био диван и управо јој је то било потребно. Семафор је пребацио на зелено. Још један стисак и расплетоше прсте. Он је продужио својим путем, а она својим. Није скидала осмех са лица. Питала се, да ли је уопште могуће да буде срећнија, испуњенија и задовољнија? Воли живот јер је један једини.



## Татјана Попова *Тања*

Рођена 1966. године у Костенец, Бугарска.  
Објавила: *Шта да радим са тобом* (2010),  
*Црна чоколада* (2012).  
Живи у Софији, Бугарска.



### ДАН ЗА ПРАШТАЊЕ

Јутро је било магловито  
лило је целог дана, час киша, час снег.  
На покислој улици  
тромо махао је просјак  
са испруженом руком  
и пластичном посудом  
док је бедни пас луталица  
мокрио по њему.  
На дрвету супротно  
промукло  
крештале су две вране  
однекуд је пристизало брујање звона.  
Комшије су се расправљале целог дана  
а навече се напили и потукли.

Ниси се јавио  
нити писао.  
А био је дан за праштање.

## ЦРТЕЖ

Нацртаћу ти кућу  
 белу, са црвеним кровом  
 и зеленом пољаном испред.  
 Малу кућицу  
 лепу и скромну.  
 Нацртаћу ти собу у њој  
 и обојићу је наранџасто,  
 да нам буде топло  
 за најхладније дане.  
 И завесе ћу ставити - наранџасте.  
 И столњак и столице - две.  
 Ти ћеш бити моје огледало,  
 пред којим јутрим  
 чешљајући се.  
 А лежај ће бити велик и бео  
 као облак, са којим ћу се  
 у небо винути  
 неземаљски срећни  
 бићемо тамо нас двоје  
 у наранџастој соби  
 у малој кућици.  
 Мили мој, желим  
 да ти поклоним овај цртеж.

## ПЕНЕЛОПА

Скини шешир, капут и ципеле  
 Скини и прстен, и наочаре, и часовник  
 Остави озлојеђеност и предрасуде  
 мрачне боли и страхове.  
 Скини кошуљу коју некад саших за тебе  
 Скини своју маску и чедност... и дођи.  
 Сада си исти, препознајем те. Остани.  
 Сада дотках платно за покров.  
 Дочеках те. Безначајно је сада где си био.  
 Дођи, бићемо заједно док свећа догори.

# Тамара Луцић Динић

Рођена 1975.године у Зајечару.  
Објавила: збирка песама *Трн у слепоочници*  
*-метак у оку.*  
Живи у Неготину.



## РИМЕ

Ствари празне, лепе, чудне.  
Ствари уморне а будне.  
Котрљају се по мојој кожи, по мом длану .  
Кожа ми јечи и звецка од удара шарених лептира и од јарког светла.  
Загрљени спавамо милион година и сањамо животе..  
Запаљени у виру од грозоте, слепљени, умрли од лепоте.  
Проветравам своје очи и своје груди .  
Од дима и тежине вечно су затворене и мирне.  
Нисмо слободни прогањају нас наша заточена лица  
Папири и зидови у тамној ћелији пуној скица..  
Полусвесни лебдимо ту у непостојећем времену и ћутимо  
Не осврћемо се,  
не гледамо,  
ми само дишемо и оно неизбежно слутимо.  
Ми се љубимо не додирујући једно другоме усне...  
Ми сами себе стварамо.  
Ми смо распаднути на тренутке које по рубовима парамо.  
Придржавамо се међусобно док бешчујно падамо.  
Умиремо дуго једно другоме на рукама.  
Плачући хранимо се сопственим мукама.  
Захвални смо животу што дрхтимо на ивици разума,  
што смо јарке боје разливене на киши.  
Волим твоју жељу да се претвараш у Месец.  
Волим твоју моћ да ме однесеш.  
Сањај ме кад заспиш сам и дај ми вољу да живим.  
Пре него што ме потпуно разнесеш .



# САДРЖАЈ

Марина Жинић-Илић: РЕЧ УРЕДНИКА .....	5
АНА БЕРТА, Инђија.....	10
АНДРО МОШИЋ, Београд .....	11
АЛТЕНКА САПУНЦИЈЕВА, Ловеч, Бугарска.....	13
БОЈАН МИТИЋ, Врање .....	10
БРАНКО МАРАВИЋ, <i>дистрикт Брчко</i> .....	16
БРАТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ Браца, Ниш .....	18
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ, Нови Сад.....	20
БУДИМИР ФРКА, Нови Сад.....	21
ГОРДАНА Љ.МИЉКОВИЋ, Параћин .....	23
ДРАГИЦА ЖДРАЛИЋ, Петроварадин .....	24
ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ, Београд .....	25
ЕЛИЗАБЕТА ВОЈИНОВИЋ, Ниш .....	26
ЕМИЛИЈА ЖИВКОВИЋ Ема, Крагујевац.....	28
ЕМИЛИЈА КАЦУЉ Ема, Ниш .....	29
ЖИВКА ЗУБАНОВ, Беочин .....	31
ЖИВОЈКА ЖУЏКИЋ, Ракова бара.....	32
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ, Франкфурт, Немачка.....	33
ИГОР СТАНКОВИЋ Змај Врањски, Нови Сад .....	34
ЈАДРАНКА ЋУЛУМ, Вршац .....	35
ЈОВАН МИХАЈИЛО, Петроварадин.....	36
ЛЕПОСАВА УВАЛИН, Кикинда.....	38
ЉИЉАНА ФИЈАТ, Нови Сад.....	39
ЉУБИЦА ВУКОВ МИХАЈИЛО, Петроварадин.....	41
ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ, Нови Сад.....	45
ЉУПКА КАТАНА, Београд .....	46
МАРИНА АДАМОВИЋ Камингс, Ниш .....	47
МАРИНА ЖИНИЋ ИЛИЋ, Нови Сад.....	50
МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ Ранчер, Маглић .....	52
МИЛАНКА ГОЛУБОВИЋ, Пожаревац .....	55
МИЛЕНКО МИЛОШЕВИЋ, Маглић .....	58
МИЛЕТА ТОМИЋ Мимо, Ваљево .....	59
МИЛИЈАНА ГОЛУБОВИЋ Мика, Ужице .....	60
МИЛОШ ИВЕТИЋ, Футог .....	61
МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ, Стара Пазова .....	63
НАДА АДАМОВИЋ, Кикинда .....	66
НАДА ВУКИЋЕВИЋ Дринска, Београд.....	68
НАЂА БРАНКОВ, Вршац .....	70
НЕНАД МИЛКИЋ, Мали Зворник .....	72
НИКОЛА ВАСИЋ Топаловачки, Кикинда.....	73
ОЛГА ПОПОВ ГРАЧКО, Нови Сад .....	76

---

РАДЕНКО ПАНТЕЛИЋ Раде, Београд .....	78
РАДОЈКА КУВИЗИЋ, Нови Сад .....	82
РАТКО БЕЛИЋ Рале, Суботица .....	83
РУЖИЦА КЉАЈИЋ, Добој .....	85
САБАХ АЛ-ЗУБЕИДИ, Београд .....	86
САНДРА ГРГУРЕВИЋ, Нови Сад.....	88
СЛОБОДАН САВИЋ, Вукошић .....	90
СНЕЖАНА ЈАЊИЋ, Лесковац.....	91
СНЕЖАНА ТОМИН, Кикинда .....	93
СОЊА СТОИЉКОВИЋ, Пожаревац.....	94
СТЕЛА СУБОТИЧКИ МИХАИЛОВИЋ, Београд .....	97
ТАТЈАНА БОГДАНОВИЋ СТЕПИЋ, Ниш.....	99
ТАТЈАНА ВУЈАНИЋ, Надаљ .....	101
ТАТЈАНА ПОПОВА-ТАЊА, Бугарска, Софија .....	105
ТАМАРА ЛУЦИЋ ДИНИЋ, Неготин .....	107

**CIP** – Каталогизација у публикацији  
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14 ( 082.2 )

821.163.41-32 ( 082.2 )

**САЗВЕЖЉА 11** : зборник радова [ чланова Савеза књижевника  
у отаџбини и расејању, Нови Сад ] / [ уредник Марина  
Жинић Илић ] . - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и  
расејању, 2013 (Земун : ГОРАПРЕС) . – 111 стр. : илустр. ;  
24 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-7970-105-3

COBISS.SR - ID 279082503